

Leyla'nın Not Defterinden

ÖNSÖZ

Bu eser, iki çocuğun ilk gençlik hayat hikayelerini anlatıyor. Bahai düzeni ve prensipleri hakkında bilgi vermekle beraber, genç çocukların zevk ile okuyabilmeleri için, başlangıçta dram olduğu halde, ilerledikçe komik sürprizler ve öğretici hikayeler ile karşılaşılıyor. Yazılan konular birbirinin devamı olmadığı için numara ile ayrılmıştır.

Yeni neslin faydalanmasını Hz. Bahau'llah'ın Yüce Eşiğinden temenni ederim.

Bu eser, sevgili yavrum Can Kuçani' ye ithaf olunmuştur.

Mayıs 1990

Akdes Kuçani (Soltani)

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Ben 5-6 yaşında idim. Bir gün annem babama "Biliyor musun İhsan, bugün Zeynep Hanım'a araba çarpmış. Hastaneye götürünceye kadar, beyin kanamasından ölmüş. Çok gençti. Çocuklarına hep o bakıyordu. Devamlı sarhoş olan o haylaz adam bu çocuklara nasıl bakacak? Çok üzülüyorum. Durumumuz müsait olsaydı onlara ben bakardım" dedi. Babam "Senin üzümlenle kadın dirilecekse üzü. Ben de eve gelirken duydum. İlk önce çok üzüldüm, sonra düşünerek, Tanrı'nın takdir atına karşı gelinmez, elimizden bir şey gelmiyorsa ne diye kendimizi üzüntüye verelim" dedi.

Biz, kendimize göre mutlu bir aile idik. Annem ve babam bu mutluluğun devamlı ve sağlam olması için gerçekten çaba gösteriyorlardı.

Babam, bir memur maaşıyla her yaz bir hafta bile olsa bizi deniz kenarına götürürdü. Biz üç kardeş çok eğlenirdik. Ablam benden 7 yaş büyük ve çok akıllı idi. O da olgunluğuyla bu mutluluğu tamamlardı. Babam onu çok severdi. Ablam da beni çok severdi. Ben de ona annemden daha fazla bağlı ve düşkündüm.

Babam her pazar günü bizi sinemaya götürürdü. Bazen hep beraber giderdik. Bazen de annem evde kalıp, yemek yapardı. Ertesi gün okula gideceğimiz için önlüklerimizi, yakalarımızı yıkar, ütülerdi. Pazartesi sabah tertemiz okula giderdik.

Ben birinci sınıftaydım ve evin en küçüğüydüm. Ağabeyim üçüncü sınıfta idi. İkimiz de aynı okula giderdik. Ablam ortaokulda idi.

Annem her gün ablama "Ferial, Leyla'yı okulun kapısına kadar götürürsün, sonra kendi okuluna gidersin" diye tembih ederdi.

Birinci sınıfı bitirdim. O yaz da bir haftalık denize gittik. Hepimiz çok eğlendik. Denizden döndüğümüz zaman annem rahatsızlandı, devamlı doktora gidiyordu. Yazın sonuna doğru bir akşam babama "İhsan, bugün doktor ameliyat olman gerekiyor" dedi. Ben "çok korkuyorum" dedim. Doktor "Korkulacak bir şey değil, biz her türlü tedaviyi yaptık, bir sonuç alamadık. Gün geç tikçe zayıflıyorsun, senin için ameliyat şart. Başka çaremiz yok" dedi. Babam "senin tedavin ameliyatta ise hemen yaptıralım" dedi. Annem "Fakat bu ameliyatın masraflarını biliyor musun? Doktora vereceğin para ayrı, hastane odası için ayrı, ilaç ve diğer masraflar için ayrı para ister. Bu kadar parayı nasıl verelim?" dedi. Babam "Borç alıp, sonra yavaş yavaş öderiz. Önemli olan senin sağlığın" dedi.

Ertesi gün babam annemi doktora götürdü. Bir hafta sonra annem hastaneye yatırıldı. O günden sonra hep perişandık. Her gün okuldan eve gelince pardösü ile oturup, ablamın sobayı yakmasını beklerdik.

Annemi hastaneye yatırdıktan üç gün sonra ameliyat oldu. Bir hafta sonra ağabeyimle beraber annemi ziyaret etmeye karar verdik. İkimizin harçlığından, çok sevdiğimiz bir çikolata aldık. Hastaneye gittik, kapıda olan memur "yarın ziyaret günüdür ve çocukların hastaneye girmeleri yasaktır" dedi. Düşündük-, bizi almazlarsa, annemizi nasıl görecektik.

Ertesi gün hastaneye gittik. Her birimiz bir grup ziyaretçiye karışarak, içeriye girdik. Annem bitkin halde, rengi solmuş yatakta yatıyordu. Bizi görünce canlandı. Hemen kafasını kaldırarak, "Sevgili yavrularım, içeriye nasıl girdiniz, girmeniz yasaktır" dedi. Biz annemi öptük, o bizi kucakladı, sonra ağabeyim çikolatayı verdi. Annem teşekkür ederek, "çocuklar, bana çikolata dokunuyor, sizler yerseniz ben yemiş gibi olurum" dedi. Biraz sonra eve döndük. Bir hafta sonra da annem eve geldi. Bir ay yetecek kadar yemek yapıp tekrar yatıyordu. Fakat bir aydan sonra artık kalkamadı. Çok ızdırap çekiyordu. Annemin artık iyileşemeyeceğini, babam komşulara söylemişti. Bir gün bahçede komşunun kızı Kadriye ile kavga ederken, Kadriye "Oh! yakında annen ölecek, sen yetim kalacaksın" dedi. Kadriye'nin bu sözleri bana çok dokundu, ağınma gitti. Babamdan sorduğum zaman "hayır evladım annem iyileşecek" dedi.

İki ay geçti. Artık annem hiç kalkamıyordu. Ablam süt, çorba gibi sulu şeyleri kaşıkla ağzına veriyordu.

Bir akşam ben ve ağabeyim ödevlerimizi yaparken, birdenbire ablamın çığlık sesi geldi. Hemen annemin odasına koştuk. Babam bizi içeriye almadı. Ablam ağlarken, babam onu

annemin odasından dışarıya çıkardı. Odanın ışığını söndürmediler. Babam ablama "0 kurtuldu, çok ızdırap çekiyordu. Tanrı onu kurtardı" dedi.

Ondan sonra ablam, bana daha fazla ilgi gösteriyordu. Geceleri onun yanında yatıyordum. Bana masallar anlatıyordu. Harçlığıyla bana hediyeler alırdı. Annemin yokluğunu bana hissettirmezdi. Ablamı göreceğim diye okuldan koşa koşa eve gelirdim. O bana hem annelik, hem de arkadaşlık yapıyordu.

Babam daha önce içki içmezdi. Fakat, annemin ölümünden sonra, her akşam sarhoş ve sinirli gelirdi eve. Kaç ay geçti, borçlarını ödeyemeyecek diye üzülyordu.

By. ve Bn. Semih, babamın yeni ahbabları idiler. Annemin ölümünden sonra sık sık bize gelirlerdi. Bazen bizi evlerine götürüp, misafir ederlerdi. Arabaları vardı, bizi gezdirirlerdi. Çok sevgi ve ilgi gösteriyorlardı.

Annemin ölümünden 4 ay geçmişti. Ben ikinci sınıfı, ağabeyim dördüncü sınıfı bitiriyorduk.

Bir akşam babam içki içmeden eve geldi, hepimizi kucakladı "sizi çok sevdiğimi bilmenizi istiyorum çocuklar" dedi. "Bu akşam hepimizin hayatını ilgilendirecek ve değiştirecek bir konuyu sizlerle konuşacağım. Ben artık bu şehirde yaşayamam. Bunun için iki ay evvel naklimi istedim. Şimdi cevabı geldi ve başka yere tayin oldum. Sizler anlayışlı, olgun çocuklarsınız. Borçlarımı ödeyemeyeceğim gibi, sizleri de iyi okullarda okutamayacağım. size yardımcı olup, üniversitede okutacağımdan emin değilim. Bunun için, aldığım karara anlayış göstermenizi istiyorum. Benim hatırımı kırmayacağınızdan eminim" dedi. Ben babamın kararını sabırsızlıkla bekliyordum. Fakat o, bir saat kadar konuştu, bize nasihatler verdi. Babam "Belki de Tanrı sizin geleceğinizi temin etmek için bizi bu duruma düşürdü. Ben sizleri Tanrı'ya emanet edeceğim" dedi. Ben zannettim ki, babam yalnız başına gidecek ve bizi terk edecek. İçimde korkunç bir his vardı. Sonra devam ederek, "İstemeyerek aldığım bu kararı sizlere açıklayacağım : By. ve Bn. Semih sizleri çok seviyorlar. Çocukları olmadığı için Ferid ve Leyla'yı nüfuslarına geçirip, evlat edinmek istiyorlar. Çok iyi insanlar oldukları için ben de onlara söz verdim. Bu sözü sizlerin geleceğinizi düşünerek verdim. Ferid benimle beraber gelecek" dedi. "Ama baba ne olur ablam bizimle kalsın" dedim. Babam "Sen akıllı bir kızsın, yalnız başıma gitmeme nasıl razı oluyorsun? Bana yemek yapacak, elbiselerimi ütöleyecek kimsem yok" dedi.

Ben ablamdan ayrılmayı hiç istemiyordum. Fakat babamın hatırı için bir şey söylemedim. Yalnız içimde çok üzüntü duyuyordum.

Ertesi gün Bn. Semih bize geldi, "çocuklar, babanız ve ablanızın işleri var, seyahate gidecekleri için bize gidelim" dedi.

Arabaya bindik. Ağabeyim önde, ben arkada oturuyorduk. Yolda Bn. Semih "çocuklar, bilmem babanız sizinle konuştu mu?" dedi.

Ağabeyim "evet efendim" dedi.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Ağabeyim, hiç de üzüntülü görünmüyordu.

Bn. Semih "isterseniz bana anne, By. Semih'e de baba diyebilirsiniz" dedi. Ben bir şey demedim. Ağabeyim "olur" diye cevap verdi ve o andan itibaren anne ve baba demeye başladı. Ben bir müddet kabul etmeyip, direniyordum. Ağabeyime de çok kızıyordum. İçimden "duygusuz çocuk" derdim.

2

Bn. Semih bizim için çok güzel bir oda hazırlamıştı. İki çalışma masası ve sandalyeleri, her birimize ayrı bir gardırop ve ayrı bir kitaplık, iki yatak ve başucunda küçük bir masanın üstünde gece lambaları, gardıroplarda yalnız birer havlu ve bornoz vardı. Birkaç çocuk dergisi ve bilgi ansiklopedisi d^ kitaplıklarda vardı. Bir saat de duvarda asılı idi. Odaya girdiğimizde ağabeyim hemen kitaplara bakmaya ve araştırmaya başladı.

Ben yatağın köşesine oturup, ablamı düşünüyordum. Bu akşam onsuz nasıl yatabilirim? Her akşam yatakta bana ne güzel masallar anlatıyordu. Bu arada kapıya tık tık diye vuruldu. Ağabeyim "buyurun" dedi.

Bn. Semih içeriye girdi. "Nasılısınız çocuklar, başka bir ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Bn. Semih benim yanımda oturup, bir elini benim omzuma doladı."Benim sevgili kızım,

herhalde yorgunluktan böyle durgunsun" dedi ve ilave ederek "Çocuklar, her evin kendine göre kuralları vardır. O evde oturanların, evin kurallarına uyması gerekir. Şimdi bazı kuralları anlatırım, diğerlerini de yavaş yavaş öğrenirsiniz.

Biz her sabah saat 8'de salonda otururuz. Her birimiz birer dua veya münacat okuyoruz. Sonra kahvaltı masasına oturup, sofraya duasını okuduktan sonra hep beraber kahvaltı ediyoruz. Bu sofraya duası, Tanrı'ya şükürlerimizi sunmaktır. Bunun için her yemekten evvel okunur. Her sabah uandıktan sonra duş alınır, temiz giyilir, böylece aşağıya inilir. Bunun için saat 7.30'da kalkmamız gerekecek. Gece misafir olmazsa saat 10.30'da ışıklar söndürülür. Şimdi ben yatma duasını okuyorum. Yarın kitaptan size de gösteririm, her akşam yatmadan evvel okursanız yavaş yavaş ezberlersiniz" dedi ve ezberinden bir dua okudu.

Sonra bizi öptü ve iyi geceler deyip, gitti.

Ben ağabeyime "Bunlardan bir şey anlamadım. Kendileri gibi acayip kuralları var" dedim.

Ağabeyim kızdı ve "Sen hiçbir şey anlamadığın gibi, hiç de mantıklı düşünüp konuşmuyorsun. Burada anlamayacak ne var ki! Zaten Tanrı'ya şükretmekten, sabah akşam duasını okumaktan ne anlarsın sen. Farkında olmadığımız ve kimsenin bize öğretmediği şeyleri öğreniyoruz" dedi.

"Acaba biz Tanrı'yı anmadık, şükürlerini yerine getirmediğimiz için mi bu duruma düştük" dedim.

Ağabeyim iyice kızdı ve "Durumumuzda ne var ki! Tanrı bizi çok sevdiği için bu güzel hayatı bize verdi. Sen her gece babamın eve sarhoş gelmesini, korkusundan yataklar içine saklandığımızı unuttun mu? Ben artık bu mantık dışı duygusal konuşmalarını duymak istemiyorum" dedi ve yattı.

Ben, çok yorgun olduğum halde, ablamı düşünmekten uyuyamıyordum. Acaba ablamı ne zaman göreceğim? O benim hem ablam, hem arkadaşımı, diye düşünüyordum. Sabah saat 7.30'da ağabeyim duşunu almıştı. Ben de duş aldıktan sonra aşağıya indik. By. Semih salonda oturuyordu. Biz girerken selam verdi fakat bizim anlamadığımızı anladı. Kendisi şöyle açıkladı. "Çocuklar, bizim selamımız Allah'u'Ebha'dır. Yani birbirimizi gördüğümüz zaman Allah'u'Ebha deriz. Bunun manası "Tanrı her şeyden daha aydındır" "Söyleyin bakalım öğrendiniz mi?" dedi.

Ağabeyim sanki daha önceden ezberlemişti. Hemen söyledi. Ben çabuk öğrenemedim. Sonra Bn. Semih de gelip, oturdu. Herkes birer dua okudu. By. Semih ağabeyime bir dua göstererek, "Bu, sabah duasıdır, her sabah okunur" dedi ve ağabeyime okuttu.

Kahvaltı masasına geçtik. Bn. Semih ezberinden bir sofraya duası okudu. Sofrada benim en sevdiğim vişne ve çilek reçeli vardı.

Kahvaltı masasını topladıktan sonra Bn. Semih her şeyin yerini bize gösterdi ve "siz artık bu evin çocuklarısınız, ne istiyorsanız kendiniz gidip alırsınız" dedi.

Sonra bizi çarşıya götürdü. Her birimize birkaç elbise, ayakkabı, iç çamaşırı ve çorap gibi gerekli olan şeyleri aldı.

O güne kadar bana yeni bir elbise alınmamıştı. Ablama çok küçük gelen elbiseleri ben giyirdim. Annem, kendi eskilerini ablama, babamın eskilerini de ağabeyime yapardı. Annem çok idareci idi.

Çarşıdan eve gelince, sevincimden bir an için ablamı unuttum. Odamıza çıktım, yeni elbiselerimi tekrar giydim. Hepsi çok güzeldi, ilkönce hangisini giyeceğimi şaşırdım. Ağabeyim de geldi. O da yeni elbiselerini tekrar giydi ve "ikimizinki de çok güzel, artık geçmişini unutup, Bn. Semih'e anne diyeceksin" dedi. Ben istemeyerek "olur" dedim.

Biz, evin kurallarını ve bunların adetlerini birkaç günde öğrendik.

Dört-beş gün sonra, babam telefon açarak vedalaştı ve "sizi Tanrı'ya emanet ediyorum" dedi.

Bize konuşma fırsatı vermeden, telefonu kapattı.

Ben o gece çok üzüntülüydüm. Bn. Semih benim mahzunluğumu anladı "çocuklar, yaz için çok güzel bir planım var, dinlemek istiyor musunuz?" dedi

Ağabeyim merakla "evet, evet" dedi. Bn. Semih buzdolabından iki tabak pasta getirdi, bizim önümüze koydu ve planını şöyle anlattı: "Çocuklar, deniz kıyısında bir yazlık

evimiz var. Her sene yalnız hafta sonları oraya giderdik. Bu sene hep beraber bütün yaz tatilimizi orada geçireceğiz" dedi. Ağabeyim "Anne orada bizim kadar çocuklar var mı?" diye sordu. Bn.'Semih "evet" dedi ve ağabeyimin kendisine (anne) demesi hoşuna gittiği için memnun görünüyordu.

3

Yaz tatili başlamıştı. Bn. Semih, yani annem, yazlığa gitmek için hazırlıkları tamamlıyordu. Bana ve ağabeyime ikişer mayo alındı. Yazlığa geçtik. "By. ve Bn. Semih bir anne - babanın vazifelerinden daha fazlasını yapıyorlardı. Fakat ben bir türlü ablamı unutamiyordum. O benim içimde, gizli arkadaşım. Yalnız başıma kalınca onunla konuşurdum. Bir gün odada yalnızken ablamla konuşuyordum. Ağabeyim gelmiş ve beni dinlemiş. Birdenbire, "Sen kiminle konuşuyorsun?" dedi. Ben yerimden fırladım. "Sen burada mıydın ağabey" dedim.

"Evet" dedi ve tekrar,

"Kiminle konuşuyordun?"

"Hiç, kendi kendime" dedim.

Ağabeyim "deliler kendi kendilerine konuşurlar" dedi.

Bir hafta sonra yazlığa geçtik. Yazlıkta, koşu, yüzme yarışları gibi birçok eğlenceler vardı. Herkes eğlenebilirdi.

Bir pazar günü denizden çıktıktan sonra yemek yerken, Bn. Semih "çocuklar, biz baba, anne ve evlattan ziyade arkadaş olmalıyız ve problemlerimizi beraber çözmeliyiz" dedi. By. Semih "Bu iş için bir önerim var. şöyle ki, haftada bir sefer aile toplantısı yapalım. Problemlerimizi açıklayalım, etrafında konuşup, çözüm yolu bulalım" dedi. Ağabeyim "hemen bu akşamdan başlayalım baba" dedi. Babam " Ferit, senin bir problemin mi var?" dedi.

Ağabeyim "hayır, nasıl bir toplantı olacağını merak ediyorum" dedi.

0 akşam aile toplantısını babam idare ediyordu. Her birimiz birer münacat okuduk. Sonra babam, "Her toplantıyı birimiz idare edeceğiz. Eğer kimsenin problemi olmazsa, idareci, bir konu hakkında konuşacak. Böylece, bilgilerimiz ve konuşma kabiliyetimiz artacak ve toplumda rahatça konuşabileceğiz. Ben bu akşam, insan sevgisinden bahsedeceğim" dedi.

Konuşmasının özeti şöyle idi: "İnsanların ırk, milliyet, din, zenginlik, fakirlik, bilgi ve bilgisizlik gibi özelliklerine bakmayarak, hepsini Tanrı yarattı, hepsi Tanrı'nın çocuklarıdır diye görmeli ve sevmeliyiz. Eğer Tanrı'ya sevgimizi göstermek ve O'na hizmet yapmak istiyorsak, insanlara bu sevgi ve hizmeti yapmalıyız. İnsanların kusurlarına bakmayarak, iyi meziyetlerini bulmalı ve görmeliyiz. Hz. Abdülbaha'nın şu sözünü her zaman göz önünde bulundurmalıyız: İnsanların gözü hem kördür, hem de büyüteçtir. Yani kendi kusurlarını görmekten kördür. Başkalarının kusurlarına bakmak için büyüteçtir. Halbuki bu büyüteci kendine çevirip, kendi kusurlarını bulmalı ve düzeltmelidir" diye buyuruyorlar" dedi. Ben, bu toplantıda kendi problemim olan "ablam ile olmak istediğimi" söyleyecektim, sonra vazgeçtim ve bu konu hakkında kimseye, hatta ağabeyime bile söz etmemeye karar verdim.

Bir gün annem babama "Yarın akşam Münevver Hanımlarda ziyafet var. Erken gel de vaktinde gidelim" dedi.

Ben, Münevver Hanım Teyze'ye yemeğe davetliyiz zannettim. Ertesi gün baktım annem yemek yaptı. Akşam da her zamanki gibi masayı hazırladı.

Anneme "Neden yemek yaptınız ve masayı hazırladınız?"

Bu akşam ziyafete davetliyiz demediniz mi" diye sordum.

Annem "Evet yavrum, yemekten sonra ziyafet var. Bu ziyafet, senin düşündüğün gibi değil. Biz her 19 günde bir, bulunduğumuz muhitin ahabları ile bir araya gelip, dua okuruz, değişik konular hakkında tartışırız, karar alırız ve toplumun haberlerini okuruz. İşte ziyafet dediğimiz budur" dedi.

İçimde "neden 19 günde bir?" sorusu vardı, fakat sormaya çekindim.

O akşam yemekten sonra ziyafete gittik. Fazla kalabalık değildi. Yazlıkta olan üç Bahai

aile vardı. Çocuklarla beraber 11 kişi oluyorduk. Ağabeyimle her konuyu çok dikkatli izliyorduk. İkimizde ilk gördüğümüz şeyleri çok merak ediyorduk. Dualar ve toplumun haberleri okunduktan sonra danışma veya meşveret saati başladı. İki konu hakkında tartışıldı. Birincisi, yazlıkta ahlak dersi olsun mu , olmasın mı? Nihayet 5 çocuk var olmasına karar verdi.

İkincisi ise, yazlıkta ocakbaşı toplantısı yapalım mı? Onu da kabul ettiler.

Teneffüs saatinde biz çocukların odasına geçtik. Hayal bile edemediğimiz oyuncaklar, robot, ağlayan, konuşan bebekler ve bir çok oyuncaklarla oynadık.

Ertesi gün babam bize iki defter aldı. "Çocuklar, ahlak dersinde öğreneceğiniz konuları bu deftere not alınız. Not alma adeti çok önemlidir, hem not almaya alışır, hem de konuyu unutmazsınız " dedi.

Çarşamba sabahı annem babama " Ben dün sahilde bir aile ile tanıştım. Biraz da emri konuşmalar oldu. Bu akşam onları ocakbaşı toplantısına davet ettim, haberin olsun" dedi.

Babam da "olur erken gelirim" dedi.

Ben içimden " odun toplayıp, bir ocak yakacağız" diye sevindim. Kendi kendime "eğlenceli bir toplantı olacak" diye düşündüm.

Kahvaltı masasını topladıktan sonra anneme "anne, odun toplayalım mı?" diye sordum.

Annem" ne için kızım?" dedi.

"Akşam ocakbaşında oturmayacak mıyız, odun yakmayacak mıyız? " dedim.

Annem" Hayır evladım. Ocakbaşı toplantısı demek, birkaç kişinin beraber oturup, bir konu hakkında tartışmaları, konuşmaları demektir" dedi.

Akşam ne konuşacaklarını çok merak ettiğim için oturup dinledim. Tartışma konusu, aklımda kaldığı kadar, "İslam dini, son din değil mi? " diye konuşuyorlardı. Babam " bütün eski dinlerin inanları için bu (son peygamber) sözcüğü Tanrı 'nın Emirlerine karşı bir sınav nedeni olmuştur. Yahudi ve Hıristiyanlar da aynı inancı taşıdıkları için bu ilahi sınavda geçememişlerdir.

Son peygamber sözcüğünün birçok açıklaması vardır. Burada akıl ve mantığa uyacak bir-iki misal arz edeceğim.

Her gelen peygambere, diğer elçilerden sonra geldiği için son denmiştir. Mesela son sınıftadır, diyoruz. Bu demek değildir ki, artık başka sınıf ve öğrenecek başka bilgi yoktur. Veya diyoruz ki, son Çarşamba günü, bu demek değildir ki, başka çarşamba gelmeyecektir.

Memleket kanunları 20-30 senede bir, insanların ve zamanın ilerleyişlerine göre değişiyor. Çünkü eski kanunlar, eski insanların kapasitelerine göre konulmuştur. Aynı şekilde ilahi kanunlar da insanların anlayış ve zamanın ilerlemesine göre Tanrı tarafından gönderilmiş olan elçiler vasıtasıyla değişir. Tanrı 'nın adaleti ve bilgi hazinesi sonsuzdur. Nasıl olur da, insanları mahkum bırakır? " dedi.

Sonra babam, gelecek peygamber hakkında, Kur'an ayetlerinden okudu ve açıkladı. Babamın Kur'an ayetlerini ezbere okuması, misafirleri hayretler içinde bıraktı. "Siz bizden daha Müslümansınız. Çünkü biz ne Kur'an 'ı okuyoruz, ne de okuduğumuzdan bir şey

anlıyoruz" dediler.

Her pazar günü saat 9'dan 11'e kadar ahlâk dersimiz vardı. Öğretmenimiz Bn. Enver'in evinde oluyordu. Her seferinde, bir konu hakkında bize ders verirdi. İlk dersimizde münacat okunduktan sonra, Tanrı'nın birliği, Peygamberlerin birliği ve insanların birliğinin ne demek olduğunu bize öğretti. Dersten sonra bize pasta veya kurabiye ikram ederdi. Her dersin bitiminde bir oyun oynardık. Bn. Enver de bizim oyunumuza iştirak ederdi. Zaten oyunları da o tertiplerdi. Ben bu ahlâk derslerini çok seviyordum.

Tatil sonunda şehre indik. Annem ve babam, hangi okul iyidir, çocukları oraya kaydettirelim diye konuşup arıyorlardı. Nihayet özel bir okula kaydettiler bizi. Her sabah okulun arabası bizi okula götürür, akşam geri getirirdi. Her şey çok güzeldi. Annem ve babam bizi çok severdi. Bir dediğimizi iki etmezlerdi. Fakat benim içimde ablama olan özlemimi, hasretimi kimse bilmiyordu. Herkes beni çok mutlu zannediyordu.

Bir akşam ablamı rüyamda gördüm. Şöyle ki; "Ablam uzak bir yerde duruyor. Ben her ne kadar hızlı koşuyorsam da ona yetişemiyorum. Çok koştuktan sonra nihayet ona yetiştim. Beni kucakladı, öptü". Bu arada heyecandan uyandım. Yatakta oturup, ağlamaya başladım. Ağabeyim ağlama sesime uyandı.

"Ne var, hastamısın, bir yerin mi ağrıyor?" diye sordu. Ağlayarak "hayır" dedim."Öyleyse neden uyumuyorsun?"

"Ablamı rüyamda gördüm. Daha konuşacaktık ki, uyandım. Keşke uyanmasaydım" dedim.

Ağabeyim "haydi, deli olma uyu" dedi. "Uyuyamam, onu unutamam."

Ağabeyim "bu senin duygularından bıktım artık, haydi uyu, belki tekrar onu görürsün rüyanda" dedi.

Ablamı tekrar göreceğim diye uyudum. Bu rüya duygularımı tekrar körükledi. Ablamla beraber olduğumuz günleri, her gece uzun uzun düşünüyordum.

Bir gün annem babama "pazar günü, Ferit'in yaş günü" dedi.

Ağabeyime çok güzel bir yaş günü töreni yapıldı. Kendisine değişik hediyeler geldi. Annem ve babam da, ona güzel bir kol saati hediye ettiler.

Bizim hayatımız çok disiplinli idi. Okuldan eve gelince yarım saat kahvaltı gibi bir şeyler yerdik. Bir saat bahçede veya evin içinde oynardık. Sonra iki saat okul ödevlerimizi yapardık. Bu arada babam gelirdi, yemekte, bugünü nasıl geçirdiğimizi, neler öğrendiğimizi sorardı. Biz de derslerimiz hakkında veya yeni bir olay olmuşsa anlatırdık. Saat 10'a kadar televizyon seyrederdik.

Saat 10'da herkes odasına gider, 10.30'da da ışıklar sönerdi.

Hafta sonu, cumartesi ödevlerimizi yaptıktan sonra oynardık. Pazar günü sabah ahlâk dersine giderdik. Öğleden sonra da, ya gezmeye veya bir toplantıya giderdik.

6

Ağabeyim idare edip, konuşacağı bir aile toplantısında, ahlâk dersinde öğretmenin bize yazdırdığı Bahai prensiplerini, konuşmasında şöyle anlattı: "Hz. Bahauallah'ın önemli emirlerinden birisi Dünya Barışıdır. Bu barışın gerçekleşmesi Hz. Bahauallah'ın evrensel prensiplerine dayanır. Bu prensiplerin bazılarını anlatmaya çalışacağım. Başta gelen prensiplerden birisi, taklidi bırakıp, gerçeği serbestçe araştırmaktır. İrk, din, milliyet gibi taassupları terk edip, bütün insanları sevmektir. Bütün dünyada mecburi ve adaletli eğitim ve öğretimdir. İlim ve dinin beraber ilerlemesi ve uyumudur. Kadın-erkek eşitliğidir.

Bir evrensel dil ve yazıdır. Bir evrensel mahkemenin kurulmasıdır.

Dünyada, aşırı fakirliğin ve zenginliğin orta hale gelmesi ve Hz. Bahauallah'ın direktifleri ile dünyada ekonomik problemin çözümlenmesidir.

Dinin amacı sevgi ve birliktir..."

Ağabeyim bu prensipleri, her birinin dünyadaki etkisi ve faydalarını özet olarak anlattı. Yarım saat kadar konuştu. Annem ve babam çok sevindiler. Babam " Çok kabiliyetli bir delikanlısın oğlum. Sen büyük bir adam olacaksın" dedi.

Ağabeyim teşekkür etti.

Ben içimden biraz kıskandım. Odamıza gidince ağabeyime "niye bunları anlattın, ben anlatacaktım" dedim.

Ağabeyim "gelecek hafta sen başka bir şey anlattırırın" dedi. "Mesela neyi anlatayım, bir şey kalmadı ki" dedim. Ağabeyim "sen tarih hakkında konuşabilirsin" dedi. "Ben Osmanlı Tarihi'ni biraz anlatabilirim" dedim."Hayır, benim demek istediğim Bahai Tarihi'dir" dedi. "Bana yardım edecek misin?" "Ederim" dedi.

Sonra ağabeyim "Bak Leyla. Konuşacağın konuyu ve süresini belli edeceksin. Konuşmanı ona göre ayarlarsın. Mesela Bahai Dini tarihi'ni 20 dakikada anlatmak istersen, 5 dakika Hz. Bab'ın devresi, 5 dakika Hz. Bahauallah'ın devresi, 5 dakika Hz. Abdülbaha ve 5 dakika Emrin Velisi olan Şevki Rabbani ve Yüce Adalet Evi'ni anlattırırın. Fakat bunları çok özet olarak anlatman gerekiyor. Yoksa çok uzun sürer" dedi. "Ağabey bir şey soracağım. Neden ben her şeyi senin gibi çabuk anlayamıyorum ve öğrenemiyorum. Mesela bu Bahai prensiplerini, her birinin faydasını ne güzel anlattın. Ben bile ne kadar faydalı ve güzel olduğunu senin konuşmandan öğrendim" dedim. Ağabeyim bana bakarak "Biliyor musun neden? Çünkü kendimi, fikrimi, yersiz isteklere ve duygulara kaptırmam. Böyle güzel bir ortam bize nasip oldu, bunu değerlendirmek, öğrenmek için her dakikasından faydalanmak istiyorum. Tanrı bize akıl vermiş. Gördüğümüz ve öğrendiğimiz şeyleri düşünmeli, mantık terazisinde tartmalı sonra bize fayda veren, ağır olan tarafı kabul etmeli ve ona göre davranmalıyız. Bunun için Hz. Bahauallah buyuruyor: "Din, akıl, mantık ve ilim ile elele olmalıdır." Öğreneceğin şeyleri aşk ve istekle okursan çabuk öğrenirsin. Yani öğrenmek için çaba gösterirsen, elbette sen de çabuk öğrenirsin. Sende bir parça akıl varsa, kendini dersine, ahlâk dersine ve öğreneceğin diğer konulara verirsin. Mesela ahlâk dersi ne kadar faydalı bir konuymuş, benim okul derslerimi bile etkiledi. Daha iyi anlıyorum, fikrim açıldı, Tanrı'yı, Peygamberleri tanıdım, insanları sevmesini öğrendim. Toplumda ve diğer yerlerde nasıl davranacağımı ve konuşacağımı öğrendim" dedi.

Gerçekten ağabeyim çok zekî ve öğrenmeye istekli idi. Zamanının çoğunu kitap okumakla geçiriyordu. Not defterleri vardı, okuduğu şeyleri not alırdı. Bazen gazetelerde bile iyi, manalı bir cümle görse not alırdı. Okulda hep pekiyi ile geçirdi. Ben üçüncü sınıfta, ağabeyim beşinci sınıfta idi.

Ertesi hafta ben aile toplantısını idare edip, tarih hakkında konuşacaktım. Ağabeyim ile her akşam bir saat tarih okuyarak not aldık. Çok güzel bir özet oldu.

Annem her toplantı için kek yaptı. O gün babam anneme "Kek yapma, bugün benim kızım toplantıyı idare edecek. Onun için yaş pasta alacağım" dedi.

Gerçekten, öz anne ve babadan daha fazla ilgi ve sevgi gösteriyorlardı. Yalnız ben, içimden bunları anne ve baba olarak kabul etmek istemiyordum. Galiba onlar da işin içyüzünü fark etmişlerdi. Çünkü ağabeyim daha çalışkan, itaatkâr, her bakımdan benden üstün olduğu halde, ikisi de bana daha yakınlık gösterip, sevgilerini tezahür ediyorlardı.

Nihayet toplantı akşamı oldu, münacatlar okundu. "Tartışılacak ve konuşulacak bir konu yoksa, tarihi anlatmaya çalışacağım" dedim.

Sonra ağabeyimle birlikte aldığım notları okumaya başladım. Annem ve babam sanki bunları hiç duymamışlar ve bilmiyorlarmış gibi, beni dikkatle dinliyorlardı. Bittikten sonra beni kucaklayıp, öptüler ve çok güzel konuştuğumu söylediler.

Babam "haydi çocuklar, bu pazar bir sinemayı hak ettiniz" dedi.

Pazar günü hep beraber (Polyanna) isimli bir filme gittik. Film çok güzeldi. Beni çok etkiledi. Birkaç akşamdır hep onu düşünüyordum. Kendimi onunla mukayese ediyordum. Onun, annesi ve babası yerine olan teyzesi bencil, sevgisini göstermeyen, huysuz, Polyanna' nın her işine karışan, arkadaş edinmesine engel olan teyzeyi, annem ve babamın davranış ve ilgileri ile karşılaştırıyordum. Aynı zamanda Polyanna' nın iyi niyetli oluşu, kötülükleri görmeyip, iyi tarafını görmesi, insan sevgisi ve teyzesine olan saygı ve sevgisini kendi düşüncelerim ve hareketlerimle mukayese edip, kendimden utanıyor, öğreniyordum. Artık öz anne ve baba gibi seveceğim ve davranacağım dedim.

Bir gün annem babama "İki gün sonra 'Ha' günleri başlıyor ve ikinci akşam toplantı bizde olacak. Çarşıya gidip, alışveriş yapacağım" dedi.

Ağabeyim yukarıda kitap okuyordu, yanına gittim "Ağabey, iki gün sonra 'Ha' günleri başlayacakmış, misafirler gelecekmiş. Ha 'nın ne demek olduğunu biliyor musun ?" diye sordum. Ağabeyim "Okuduğum kitapta şöyle yazıyor: Her sene 19 ay ve her ay 19 gündür. Bir senenin 19 aydan fazla olan günleri bazı sene 5 gün bazı sene 4 gün artıyor. İşte bu günlere 'Ha' veya Bağış Günleri denir. (Ha, Abced hesabıyla 5 demektir). Bu günlerde Bahailer fakirlere yardım ederler, akraba ve ahabplarına yemek ziyafeti verirler" dedi.

Annem 'Ha' günlerinde birkaç paket yapıp, bazı kimselere götürdü. Bir gün de bizim eski okulumuza gittik. Annem okul müdüründen "durumu iyi olmayan kaç çocuk var?" diye sordu.

Müdür "15 fakir çocuğumuz var. Bunların 6'sı kız, 9'u erkektir" dedi.

Annem "acaba yarın bunların ayakkabı ve beden ölçülerini bana verebilir misiniz" dedi.

Müdür "olur efendim" dedi.

Ertesi gün annem aldığı ölçülere uygun ayakkabı ve elbiseler aldı. Okul müdürüne verirken "müdür bey bunları okul namına çocuklara hediye edersiniz" dedi.

Müdür "siz üstlerinde görmek istemiyor musunuz" dedi.

Annem "istiyorum, fakat çocukların utanmalarına gönlüm razı olmaz" dedi.

Ben hep düşünüyordum, keşke annem bunları şimdiki gittiğimiz okula hediye etseydi. Öğretmenler, müdür ve çocuklara karşı bizim için iyi olurdu.

Eve giderken yolda "anne, bunları bizim şimdiki okulumuza hediye etseydiniz daha iyi olmaz mıydı?" dedim.

Annem "Kızım, sizin okul özel bir okuldur. Paralı okulda fakir çocuk yoktur" dedi. Sonra ilave ederek "yapılan hayır işleri, yerini bulmalı ve kimseye de söylenmemelidir" dedi.

Ben akşam ağabeyime söylediğim zaman ağabeyim "ben, annem ve babamın yaptıkları hayır işlerinin daha büyüklerini biliyorum" dedi.

"Neden, ben anlamadım?" dediğimde, ağabeyim alay ederek "senden izin mi alacaklar yani?" dedi.

"Hayır bunu demek istemedim" dedim.

Ağabeyim "hafta sonları niçin köylere gidiyoruz?" dedi.

"Gezmeye gidiyoruz" dedim.

Ağabeyim "Hayır gezmeye değil, teşvik ve duyuru yapmaya gidiyoruz. Gittiğimiz yerlerde ahabpların bilgilerini derinleştirip, hakikat arayıcı olsa duyuru yapıyorlar. Köyde bulunan hastaları ziyaret edip, ihtiyacı olanlara yardım ederler. Gittiğimiz yerlerde, sen o kadar oyuna dalıyorsun ki, ne-yapılan konuşmalardan bir şey öğreniyorsun, ne de yapılan yardımları fark ediyorsun" dedi.

2 Martta, annem ve babam oruçlarına başladılar. Bir gün anneme "ben de oruç tutmak istiyorum" dedim. Annem "hayır yavrum, çocuklar 15 yaşına kadar oruç tutmaktan ve namaz kılmaktan muaftırlar" dedi.

Sonra ağabeyime "ben de oruç tutmak istedim, annem hayır olmaz dedi" dedim. Ağabeyim "Annem haklı. Bahai Dini Kitabı'ndan okuduğuma göre, çocuklar 15 yaşına gelinceye kadar, hasta olanlar, hamile kadınlar, çocuk emziren anneler, 70 yaşında olanlar, ağır iş yapanlar ve uzun yolculuklara çıkanları Hz. Bahauallah oruç tutmaktan muaf tutmuştur. Bunun için biz 15 yaşına gelince oruç tutmalı ve namaz kılmalıyız" dedi.

9

Bizim ev iki katlı ve bahçeli idi. Alt katta salon, yemek odası, kütüphane ve televizyon aynı odada, mutfak ve tuvalet vardı.

Üst katta ise dört oda vardı. Annem ve babamın yatak odaları, bizim yatak odamız, bir de annemin koyduğu dikiş makinesi, ütü masası ve fazla olan eşyalar odası, bir odada devamlı kapalı duruyordu. Bazen ağabeyime "bu sır odasıdır" diyordum. Biz, hiç o odanın içini görmüyorduk. Yukarıda bir de tuvalet ve banyo vardı.

Bizim yatak odamızın penceresinden, karşı evin penceresi görünüyordu. O pencere komşuların çocukları olan Melike ve Metin'in odalarına açılıyordu. Çoğu zaman pencerelerde durup, Melike ve Metin'le konuşurduk. Onlarla çok iyi arkadaşlık. Bir gün pencerede konuşurken, rüzgârdan birbirimizi duyamaz olmuşuk. Ağabeyim "pencereden mektuplaşma yolu yapayım mı size?" diye sordu.

"Yap ağabey, ne olur" dedim.

Bizim pencere ile Melike'nin penceresindeki ara 20 metre kadar vardı. İki bahçe birleşmişti. Ağabeyim bir çivi bizim pencerenin dış tarafına çaktı. Bir de Melike'nin penceresinin dış tarafındaki tahtaya çıktı. Pencerelerin arasındaki uzaklığa göre çivilerin etrafından ip dolandırdı. İpin bir tarafını çekerken, öbür taraf çivinin etrafından dolanır, karşı taraf giderdi. İpe ufak bir tahta parçasını bağladı ve "şimdi mektuplaşma yolu hazır" dedi.

Ben hemen bir parça kağıda "Sevgili Melike, nasılsın, derslerin nasıl? Ben ev ödevlerimi bitirdim. Mektubunu bekliyorum Leyla" diye yazdım.

Ağabeyim mektubu tahtanın arkasına bağladı. İpi çevirerek, önce tahta parçası pencereye ulaştı. İpi sallandırarak tahta parçasını pencereye tık tık diye vurdurdu. Melike kafasını pencereden çıkardığında mektubu gördü ve aldı. Birkaç dakika sonra o bana mektup yolladı. Artık Melike ile her gün mektuplaşırdık. Bazen ev ödevlerimizde olan soruları birbirimizden mektupla sorardık. O sene, bu mektup işi bizi çok eğlendirdi.

Ağabeyimin zekâsına ve buluşlarına gerçekten hayrandım.

10

Nevruz Bayramı yaklaşıyordu. Annem bize elbise aldı, bahar temizliği yapıldı. 20 Mart¹!, 21 Mart'a bağlayan gece, bayram toplantısı bizde oldu. 21 Mart Bahai yılının birinci günü ve oruç bayramı olduğu için ahabların ziyaretlerine gittik.

11

Bir gün okulda, merdivenlerden aşağıya inerken düştüm. Gözümün kenarı morardı ve şişti. Eve gelince annem çok meraklandı. Her ne kadar bir şeyim yok dediysem de beni hastaneye götürdü, röntgenler alındı. Ertesi gün okula göndermedi. Böylesine aşırı ilgi ve bağlılığının sebebini anlayamıyordum.

12

Bir akşam hep beraber otururken annem "Önümüzde 21 Nisan, 29 Nisan ve 2 Mayıs günleri Rızvan Bayramıdır. Bu arada 26 Nisan Leyla'nın yaş günüdür. O'nun yaş gününü bu üç bayram günlerinden birinde kutlamak istiyorum, ne dersiniz?" dedi. Babam "bence 29 Nisan iyidir" dedi.

Sonra ağabeyimden sordum "bu ne bayramıdır?"

Ağabeyim " Sen ne ahlâk dersinde doğru dürüst dinliyorsun, ne de bir kitap alıp okuyorsun. Hz. Bahauallah 21 Nisan 1863'de Bağdat şehrinin dışında, Necip Paşa Bahçesi'nde (sonra Rızvan Bahçesi adı verilmiştir) büyük bir topluluk içerisinde, 'Hz. Bab'ın

müjdelediği zuhur benim' diye emrini açıkladığı gün birinci Rızvan Bayramı'dır. 29 Nisan günü Hz. Bahau'llah'ın ailesi Rızvan Bahçesi'ne gelmişlerdir. 2 Mayıs, Rızvan Bayramı'nın son günüdür. Hz. Bahau'llah 3 Mayıs 1863'de Bağdat'tan ayrılarak İstanbul'a hareket etmişlerdir" dedi.

"Ağabey, sen benim yaş günümde ne alırsın?" "Sana bir emzik alırım" "Şaka etme ağabey" dedim.

"Şaka değil, sana en çok yakışan şey emziktir. Çünkü senin aklın, yeni dünyaya gelen bebeklerden daha kısadır" dedi.

"Ama ağabey, ne yaptım ki böyle söylüyorsun? İstersen hiçbir şey alma" dedim.

"Hayır almamak için değil. Sen mutfakta annemle konuşurken, ben duyuyordum. Neden böyle aptalca konuşuyorsun? Onların çocukları olacak olsaydı, senin gibi akılsız birini evlat olarak kabul etmezlerdi" dedi.

"Ağabey, ben anneme kötü bir şey söylemedim ki. Bir bebek yaparsanız onu seveceğim ve bakacağım" dedim. Ağabeyim "şimdiden sonra söyleyeceğin sözü evvelâ düşün, yerinde ise söyle" dedi.

Ben artık 29 Nisan Bayramını sabırsızlıkla bekliyordum. İçimden, keşke ablam da o gün burada olsaydı diye düşünüyordum.

21 Nisan Rızvan Bayramı'nın birinci günü toplantı bizde oldu. Toplantılarda genel olarak çocuklar program bitinceye kadar oturur, ondan sonra öbür odada oynarlardı. 0 gün de program bitince ben kalkacaktım.

Ağabeyim "daha seçim var, otur" dedi.

Ben, belediye seçimi veya muhtar seçimi gibi bir şey zannettim.

Ağabeyime "bu ne seçimidir?" diye sordum.

Ağabeyim "Mahallî Ruhani Mahfilin seçimidir. Otur, iyi dinle ve dikkat et, öğrenirsin. Sonra tekrar benden sormazsın" dedi.

Gerçekten o gün, 21 yaşını bitirmiş, tescilli olan her Bahai'nin seçme ve seçilme hakkı vardır ve Mahfil üyeleri 9 kişiden oluyor diye öğrendim.

Bayram günleri biz okula gitmezdik. Daha önce babam okula telefon ile veya mektupla, bayramımız olduğunu bildirir ve izin alırdı.

Benim yaş günüm için annem çok çeşitli kurabiyeler yaptı. Babam da çok büyük bir pasta aldı. Arkadaşlarımın hepsi geldiler. Bana çeşitli hediyeler getirmişlerdi. Annem ve babam da bir kol saati almışlardı. Bu güzel günde yalnız bir kişi eksikti; o da ablamdı.

Ben üçüncü sınıfı, ağabeyim beşinci sınıfı bitirdik. Ağabeyim birkaç kolej imtihanına girdi ve en iyi koleji kazandı.

Yazlığa gittik. Yazlıktaki arkadaşlar da büyümüşlerdi. Tekrar ahlâk dersimiz başladı orada.

Öğretmenimiz birinci günde "Bir Bahai olarak Tanrı'yı ve gönderdiği bütün elçilerini kabul etmemiz şarttır. Bu sene dersten başka, her seferinde bir peygamberin tarihini kısa olarak anlatacağım" dedi.

Hz. Musa'dan başladı. Sonra Hz. İsa, Hz. Muhammed, Hz. Bab ve Hz. Bahau'llah'ın o yaz bize anlattı. Bn. Enver çok özet anlattığı halde her birinin tarihi enteresan bir hikaye olmuştur.

13

Bir gün ağabeyime "biz artık Bahai mi olduk?" diye sordum.

Ağabeyim "ben Bahaiyim, seni bilmem" dedi.

"Nasıl beni bilmezsin, senin kardeşin değil miyim?" dedim.

Ağabeyim "Bak Leyla. Aile toplantısında anlattığım gibi herkes gerçeği başkalarının etkisi olmadan, serbestçe ve etraflıca araştırır ve karar verir. Ben kitapları okudum, araştırdım. Bütün dinler hak olup, Tanrı tarafından zahir olduklarına kanaat getirdim. Her gelen peygamber, zamanın ihtiyaçlarına ve insanların kapasitelerine, anlayışlarına göre prensipler ve hükümler getirmişlerdir.

Hz. Bahau'llah'ın getirdiği hüküm ve prensipler, şimdiki insanların ihtiyaçlarına cevap verecek ve dünyayı düzene ve barışa götürecektir, akıl ve mantığa uygun olan dindir. Bunun

için 15 yaşına gelince tescil olacağım. Şimdiden bu ilâhi dinin gelişmesi için bir fırsat elime geçse hizmet ederim. Sen de günde bir saat emri kitapları okusan, sene sonunda bilgilerinin ne kadar artmış olduğunu görürsün. Günde bir saat emri kitapları okumak, insana iki şey kazandırır. Birincisi, gerçeği öğrenirsin. İkincisi, okul derslerinde etkili olur. Derslerini daha kolay anlayıp, öğrenirsin" dedi.

Kendi kendime günde bir saat kitap okuyarak, bilgilerimi artırmaya karar verdim.

14

Annemler genel olarak hafta sonları köylere giderlerdi. Bazen bizi de götürürlerdi. Bir seferinde Zerrin Teyze ve kızı Türkan ile beraber gidiyorduk. Ben annem ve babamla arabanın ön tarafında, Zerrin Teyze, Türkan ve Ferid arkada oturuyorlardı. Yolun iki kenarında bütün tarlalar ay çiçekleri ile örtülüydü. Sanki her tarafa ipekli, sarı halılar yaymışlardı. Görünüşü çok güzeldi. Türkan, babama "Ümit bey amca kenarda biraz durursanız, birkaç ay çiçeği koparalım. Tazesi çok güzeldir" dedi.

Babam "Kızım bunlar bizim malımız değil ki. Hz. Bahauallah buyuruyorlar: 'Tanrı melekütüne iman eden, bütün her yer altın ve gümüş olsa bakmaz bile ...' Şimdi Hz. Bahauallah ile beraber olsaydık, sen bunu yapmak istermiydin? Tanrı kullarının bütün davranışlarını, konuşmalarını ve düşüncelerini biliyor ve görüyor. Bahai Dini'nde emanet ve dürüstlük her Bahai'nin başta gelen özelliklerindedir. Biz Bahaiyiz. Bahai olmak demek, bütün iyilikleri ve meziyetleri kendinde toplayan kişi demektir.

Bir Bahai tescil olduğu zaman, Hz. Bahauallah'ın emirlerini ve prensiplerini her zaman yerine getirmeye, Tanrı'ya, Hz. Bahauallah'a ve kendi vicdanına söz veriyor. Şerefli insan her zaman sözünde durur.

Hz. Bahauallah birçok levihlerde emanet ve dürüstlük hakkında bize çeşitli öğütler vermişlerdir ve faydalarını açıklamışlardır.

Mesela: İnsanların hakkı nasıl ödenir?' diye bir ahbabın sorusuna, Hz. Bahauallah tarafından uzun bir levih nazil oluyor. Şimdi yalnız iki paragrafını sana özetleyeceğim: 'Her kim başkalarının malını ister kandırarak, çalarak veya herhangi bir şekilde gasp ederse, Tanrı katında sorumluluğundan başka, malın sahibine gelen belayı kendine almış oluyor. Bu bela bazen malına, bazen kendi canına veya sevdiklerine gelmiş oluyor.'

Bu levih çok uzundur ve Hz. Bahauallah bu levihde çeşitli benzetmeler ile konuyu açıklamıştır.

Bir Bahai olarak anne, baba ve kardeşinden bile izinsiz bir-şey almamalı" dedi.

O gün gittiğimiz köyde iyi bir toplantı oldu. Annem ve babam çok güzel konuşmalar yaptılar. Toplantıdan sonra da, köydeki birkaç hastayı ziyaret ettiler.

15

O sene ben çok çalışıyordum. Ağabeyim gibi kolej kazanmak istiyordum. Ağabeyim ve annem de bana yardım ediyorlardı.

Okullar daha yeni başlamıştı. Bir gün, din dersinde öğretmen "kim bir dua okuyabilir" diye sordu. Bütün çocuklardan üç kişi kısa bir dua okudular.

Öğretmen "başka bilen yok mu?" dedi.

Ben parmak kaldırdım. Öğretmen "oku" dedi.

Şu duayı okumaya başladım:

"Sabah Duası: O işiticidir, çağıranlara cevap vericidir. Ey Tanrım! Sabah olunca kendimi yakınında buldum .." Bu duayı bitirdikten sonra öğretmen "Bu sabah duası idi. Herhalde akşam duasını da biliyorsun" dedi.

"Evet biliyorum öğretmenim" dedim.

Sonra yatma duasını da okudum.

Öğretmen "kaç tane dua biliyorsun?" diye sordu.

"6-7 dua ezberledim. Fakat dua kitabımızda çok çeşitli dualar var" dedim.

Teneffüste öğretmen beni müdürün odasına götürdü. Müdür ve diğer öğretmenlerin karşısında, ezberimde olan bütün duaları okuttu bana.

Eve giderken öğretmen "yarın o dua kitabını bana getirir misin ?" dedi.

"Getirim efendim" diye cevap verdim.Eve gelince anneme söyledim. Annem

"Bahai olduğunu söyledin mi ?" dedi. "Sormadı" dedim.

Annem "Sorarlarsa doğrusunu söyleyeceksin. Çünkü kendine ve şahsiyetine güvenen kişiler, her zaman doğruyu söylerler" dedi.

Ertesi gün annemin münacat kitabını öğretmene götürdüm. Kitabın üzerindeki (Bahai Duaları) diye yazıları görünce "Bahai nedir ?" deyi sordu.

" Bahai, yeni bağımsız bir dindir" dedim.

"Sen Bahai misin ?"

"Evet, Bahaiyim"

"Sonra Bahailik hakkında seninle konuşuruz" dedi.

İki gün sonra öğretmen beni çağırdı. "Bu dua kitabınız çok güzel. Beni çok etkiledi. İçinde, şifa duası, evden çıkma duası, şehirden çıkma duası, yatma, sabah, yemek ve şükran gibi birçok duaları var. Aslında bu dualar insanın Tanrı'ya nasıl yöneleceğini, konuşacağını ve isteklerini dile getireceğini öğretiyor. Acaba bu kitaptan bir tane de bana getirebilir misin ?" dedi.

"Getirim" dedim.

Sonra, öğretmenin benden münacat kitabını istediğini anneme söyledim.

Annem "Kendisine verdiği kitabı geri alma. Bahailik hakkında da bilgi edinmek isterse, bir gün eve çağır konuşuruz. Arzu ederse sonra başka bir kitap da veririz." dedi.

Bir müddet sonra annem ile iyi arkadaş oldular.

16

Anneler günü yaklaşıyordu. Bir gün annem babama " Bu sene anneler gününde, ben de senin gibi annemin namına mahfile para vereceğim. Makbuzunu da bir çiçek ile anneme vereceğim. Eminim ki, annem daha mutlu olacaktır" dedi.

Ben çok şaşırıldım. Babaanne vefat etmiş, babam anneler gününde, nasıl onun namına mahfile para verir ve sonra makbuzunu çiçekle ona verir.

Anneme sordum.

Annem "her sene baban, anneler gününde babaanneyi anmak için mahfile para takdim eder. Mezarına gidince de bir çiçek götürür". Sonra ilave ederek; "Hz. Abdülbaha bir levihte buyuruyor: Ölülere yapılan hayır işleri ve anma toplantıları onların ruhlarını sevindirir. O ruh hayır yapan kişi hakkında dua eder. Tanrı katında onun duası kabul olunur. Bunun için her zaman, ölülerimizi anma amacıyla toplantılar ve hayır işleri yapmalıyız" dedi.

"Babalar gününde dedem için yapıyor musunuz" diye sordum.

"Yapıyoruz kızım" dedi.

Sonra ağabeyimin yanına gittim. Kendisine "anneler gününde harçlığımızdan, ölen annemizin namına mahfile para verelim" dedim.

Ağabeyim şakayla karışık "Ben senin kafanın bomboş olduğunu zannediyordum. Halbuki bazen bir şeyler esiyormuş. Çok iyi bir fikir, nereden aklına geldi. Ben zaten gelecek ayki harçlığımın üçte birini mahfile verecektim. O zaman bu ay annemiz için verelim" dedi.

17

Ağabeyimin teşviki ile bende bir okuma zevki başlamıştı. Boş vakitlerimi okuyarak geçirdiğimden beri, derslerimi, toplantılarda okunan ve konuşulan konuları daha iyi ve çabuk öğreniyor ve anlıyordum. Böylece bende okuma aşkı gün geçtikçe arttı. O sene ilk olarak beşinci sınıfı pekiyi ile bitirdim. Çok sevinçli idim.

18

Bir gün ağabeyimle ahlâk dersine giderken, ileride ablama benzeyen birini gördüm; kestane rengi örülmüş saçları arkasında sallanıyordu. Hatta elbisesi bile tıpkı ablamın elbisesi gibiydi. Herhalde ablam gelmiştir diye düşünerek "abla abla" diye arkasından koşmaya başladım. Ona yaklaşıncaya yüzünü çevirdi. Ablam olmadığı için çok üzüldüm ve

utancımdan da olduğum yerde kalakalmıştım.

Ağabeyim yetişti ve "ne oluyor sana" dedi.

"Hiçbir şey olmadı" dedim, fakat içimden bağırarak istiyordum. İlk sene olduğu gibi, yine bir müddet ablamı düşünmekten kendimi alamadım.

19

Annem ve babamın işleri dolayısıyla yazlığa Temmuz'un 15'inden sonra gidecektik. 9 Temmuz Hz. Bab'ın şahadet toplantısı sabah saat 11'de bizde oldu. Hz. Bab'ın şehadet olayları bana çok ilginç geldi. O akşam ağabeyim ile Nebil tarihinden detaylarını tekrar okuduk.

Annem toplantıda "yarın mahkememiz var, kazanmamız için bir Ahmed Levhi okuyalım" dedi.

Ben çok merak ettim, acaba annem ve babamı hapse mi atacaklardı? diye düşünmeye başladım. Sonra ağabeyimden "annem ve babam ne yapmışlar ki, mahkemelik olmuşlar?" diye sordum.

Ağabeyim "Bir şey yapmamışlar. Nüfus cüzdanlarındaki din hanesinde İslâm yazılmış. Onu mahkeme yoluyla değiştirip, Bahai yazdıracaklar" dedi.

"Biz İslâm'ı kabul etmiyor muyuz?" diye sorduğumda,

"Bütün eski dinleri kabul ediyoruz, fakat bu demek değildir ki, onların isimlerini taşıyalım veya oruçlarını turalım. Her zaman Tanrı'nın en son gönderdiği dinin ismini taşımak ve gönderdiği elçisi vasıtasıyla hükümlerini yerine getirmek kullara farzdır. Yeni dini duyan ve kabul etmeyen ve hükümlerini yerine getirmeyenler Tanrı'ya karşı gelmiş olurlar. Tıpkı hükümetin kanunları gibi; yeni hükümet ne kanun koyarsa, ulus onu yerine getirmelidir, yoksa cezalandırılır.

Başka bir örnek vereyim sana: Sen ilkokulu bitirdin, ortaokula geçtin. Sana halâ ilkokul öğrencisi denir mi? Veya ilkokul ödevlerini yapmak zorunda mısın? Bundan başka, bütün dinlerin esas temeli birdir. Yani hepsi Tanrı'yı ve geçmiş peygamberleri kabul ediyor. Bütün dinler insanları doğruya, dürüstlüğe, yardımlaşmaya, sevgi ve temizliğe, iyi özelliklere kılavuzluyorlar. Değişen, bazı teferruat, sosyal ve bazı serî hükümler; namaz, oruç gibi hükümlerdir. Bu da Tanrı'nın adaletindedir. Çünkü Tanrı insanların kapasiteleri ve ihtiyaçları olan kanunları gönderirse, ilâhi adaletini göstermiş olur" dedi.

Ağabeyimin izahatlarını çok iyi anlıyordum.

20

Annem ve ağabeyimin yardımlarıyla beşinci sınıfı pekiyi ile geçtim ve koleji kazandım. Bana yardımcı oldukları için nasıl teşekkür edeceğimi düşünüyordum. Nihayet anneme ev işlerinde daha fazla yardımcı olmaya karar verdim.

21

Bir sabah erken uyandığımda, ağabeyimin elinde dua kitabı namaz kıldığını gördüm. Namazı bittikten sonra "ağabey, sen daha 15 yaşına girmedi ki, neden namaz kılıyorsun?" diye sordum.

"Gelecek sene 15 yaşında olacağım, bunun için şimdiden ezberlemem gerekiyor" diye cevap verdi. "Hangi namazı ezberliyorsun?"

"Büyük namazı. Çünkü 24 saatte ne zaman vaktin ve halin müsait ise o zaman kılabilirsin. Orta namaz ve küçük namaz zamanları sınırlıdır ve kılma zamanları biz okulda oluyoruz" dedi.

Ben, yatma, sofraya, sabah dualarını, ağabeyimin yüksek sesle okumasından ezberlemiştim. Bunun için kendisinden, namazı da yüksek sesle okumasını istedim. Böylece ikimiz de, iki ay sonra ezberlemiştik.

22

Ağabeyim ile derslerimizi hiç ihmal etmiyorduk. Ağabeyim ortaokulu birincilikle bitirip aynı okulun lise kısmına geçti.

Ben ortaokul ikinci sınıfı bitirmek üzereydim. 13 yaşında olacaktım. Acaba bu yaş günüm nasıl olacak diye düşünüyordum. Her sene Rızvan Bayramı'nın ikinci günü yani 29 Nisan'da benim yaş günümü kutlardık. Her sene 5-10 gün önceden, kimleri çağıracağız, neler yapacağız diye konuşulurdu. Fakat, bu sene yaş gününe iki gün kalmasına rağmen hiçbir konuşma, ses-seda yoktu. 28 Nisan akşamı ağabeyime "galiba yarın benim yaş günümü kutlamayacaklar, evde hiçbir belirti yok !" dedim.

Ağabeyim "her zaman senin için yaş günü kutlamaya mecbur değiller" dedi.

29 Nisan, bu sene pazar gününe rastlıyordu. 0 gün öğleden sonra babam bir ahababa giderken ikimizi de götürdü. Öğleden sonra saat 4'de eve geldik. Evde hiçbir ses seda yoktu. Ağabeyim ile yukarıya çıktık. Annem ve babam da biraz sonra yukarıya geldiler.

Annem "Leyla, gözlerini bağlayıp seni bir yere götüreceğim" dedi.

Ben, ilkönce korktum. "Ağabeyim de gelecek mi ?" diye sordum.

Annem "Elbette gelecek" dedi.

Gözlerimi bağladılar, fakat merdivenden aşağıya gitmedik, başka bir odaya geçtik. Gözlerimi açınca, bütün arkadaşlarım hep beraber "yaş günün kutlu olsun Leyla" dediler.

Giriş kapısının karşı duvarında, büyük harflerle "Leyla'nın yaş gününü kendi odasında kutluyoruz" diye bir de yazı vardı.

Babam yanıma geldi. Beni öptü ve yaş günümü kutlarken "Kızım, babaannenin odasını sana yaş günü hediyesi olarak hazırladık. Artık bu oda senindir. Ben ve annen her gün sabah namazımızı bu odada kılıp, babaannenin ruhunu sevindirmek için ona birer münacat okurduk. Artık bu görevi sana veriyoruz" dedi.

Ben sevincimden ne söyleyeceğimi, nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyordum. Şimdiye kadar kendi başıma kalabileceğim, böyle bir odam olmamıştı. Bana değer verdiklerini hissettim. Arkadaşlar gittikten sonra ağabeyim ile eşyalarımı kendi odama taşıdık. Ağabeyimin odasını da düzelttik.

23

23 Mayıs, Hz. Bab'ın emrini açıkladığı akşam toplantı bize yakın bir ahabapta yapıldı. Yerli ahabaplardan başka, misafir olarak bir Amerikalı aile, By. ve Bn. Smith de toplantıya iştirak ettiler. Bn. Smith sarışın, bembeyaz, By. Smith ise zenci ahabaplardan idi. İki çocukları vardı. Biri kız, diğeri erkek. Kızı tıpkı babası gibi kıvrıkcık, siyah saçlı ve bedeni de simsiyahtı. Oğullarının cildi buğday rengi, saçları kıvrıkcık ve sarışındı.

By. Smith'ten, ahabaplar bir konuşma rica ettiler. Konuşmasına şöyle başladı: "Kutlu bir gecede, kutlu bir memlekette bulunduğum için şansıma ve kaderime minnettarım. Ne mutlu sizlere ki, Hz. Bahaullah'ın geçtiği topraklarda yaşıyorsunuz. Hz. Bab, 23 Mayıs 1844'te, güneşin batışından 2 saat 11 dakika sonra ilk olarak emrini Molla Hüseyin'i Borşuye'ye açıkladı. O zaman henüz 25 yaşında idi. Molla Hüseyin'den sonra 17 kişi daha iman getirdiler. Bunlara 'Diri Harfler' denir. Kısa bir zamanda, din bilginlerinden 400 kişi kendisine iman getirmişlerdir.

Hz. Bab, o gece Molla Hüseyin'e 'gelecekte bu geceyi bütün dünyada kutlayacaklardır' buyurmuştur.

Biz şimdi görüyoruz ki, henüz ikinci asrın başlangıcında, bütün dünyada Bahailer bu geceyi kutluyorlar. Şimdiye kadar geçmiş dinlerde, böyle süratle dünyada hiçbir din yayılmamıştır" dedi.

Sonra ahabaplar kendisinden Amerika'daki ahabapların emri çalışmalarını sordular. By. Smith "Her yerde olduğu gibi çalışmalar, duyuru, derinleşme ve Bahai düzeninin önemi üzerinedir. Bir de ahabapların fona yardım etmek için birçok faaliyetleri vardır ve fedakârlıklara katlanmaktadırlar. Mesela, Cumartesi ve Pazar günleri bazen birkaç saat fazla çalışıp, kazandıkları parayı fona takdim ediyorlar. Veya eğlence toplantılarını yaş günü, düğün töreni gibi şeyleri yapmaktan vazgeçip, masrafını fona takdim ediyorlar" dedi.

Toplantı bittikten sonra ağabeyim, By. ve Bn. Smith ile İngilizce konuştu. Ben de konuşmak istedim, fakat yanlış bir şey söylemekten çekindim.

Ağabeyim her konuşmadan veya okuduğu her kitaptan, sanki ilham alıyor gibi yeni icatlar çıkarıyordu.

Şimdi de anneme "anne, artık bize yaş günü yapmayın da masrafını fona verelim" dedi. Ağabeyime çok kızdım. Daha sonra kendisine "Bak ağabey, ben artık büyüdüm, kendime ait bir odam ve şahsiyetim var. Sen kendi yaş günün için konuşabilirsin, benim yaş günüme karışamazsın" dedim.

Ağabeyim "olur" dedi. "Anneme söylerim, senin yaş gününü kutlasınlar. Fakat şunu bilmeni isterim ki, insan ev, oda, elbise ile saygıdeğer ve şahsiyet sahibi olmaz. Hz. Abdülbaha'nın bir ahbaba söylemiş oldukları hikayeyi sana anlatırsam daha iyi anlayacaksın" dedi ve hikayeye şöyle başladı:

"Ayaz, çok fakir ve sade bir çoban çocuğu idi. Bildiği tek şey koyunları otlatmaktı. Onun tek isteği ve arzusu vardı; o da kralı görmektir. Çünkü kralı çok seviyordu. Bir gün Ayaz, kralın, bulunduğu köyün yakınından geçeceğini duydu. Sürüyü bırakarak, yolun kenarına gitti. Kralın önü, arkası atlılarla dolu idi. Kral mola verip, etrafı araştırmak için adamlarını gönderdi. Geri döndükleri zaman "Etrafta bir çoban çocuğundan başka kimse yoktur. Çobanı soruşturduk. Majestelerini çok sevdiğini ve görmek istediğini söyledi" dediler.

Kral çobanın getirilmesini emretti. Çoban, kralın yanına gelince sevinç ile bir müddet kralın yüzüne baktı.

Kral "kimsin sen ?" "Bir çobanımdır."

"Benden ne istiyorsun ?"

Ayaz "Hayatımda tek bir isteğim vardı, o da majestelerini görmektir. Şimdi artık çok mutluyum ve ömrümün sonuna kadar bu mutluluk devam edecektir. Artık koyunlarımın yanına gitmeliyim" dedi. Kralın yüzüne tekrar bakarak, gitti.

Kralın çok hoşuna gitti. Çünkü kralı görmeye gelenler bir istekle geliyorlardı. Bu çoban, kralı sevdiği için görmek istemişti. Kral, bu durumdan çok etkilendi. Nihayet adamlarını gönderip, çobanı tekrar saraya getirtti.

Kralın emrine göre, onu giydirdiler, icap eden şeyleri öğrettiler ve sarayın içinde ona iş verdiler.

Ayaz, iyi çalıştığı ve dürüst olduğu için kısa bir süre sonra kralın emriyle hazine görevlisi oldu.

Sarayda çalışanlar onu kıskandılar. Onun böyle ilerlemesi, yakında onların yerini tutacaklarından korktular. Onun bir kusurunu bulup, krala söylemeye karar verdiler. Artık gece-gündüz onun yaptıklarını takip ediyorlardı.

Ayaz, akşamları, herkes yattıktan sonra bütün sarayı dolaşır sonra saray bahçesinin uzak bir köşesindeki kulübeye gider, bir kaç dakika sonra geri dönerdi. Onu takip edenler "Hah, işte bulduk. Her akşam hazineden çaldıklarını burada saklıyor" dediler.

Krala söyledikleri zaman, kral "İnanmam, onun hakkında korkunç bir iddiada bulunuyorsunuz. Onu kendim araştıracağım" dedi.

O akşam kral uzaktan Ayaz'ı takip etti. Ayaz her tarafa dikkatle baktıktan sonra kulübeye gitti. Kral şimdiye kadar adamların söyledikleri doğru çıktığı için çok üzülüyordu. Kapının aralığından baktı. Oda bomboştu. Yalnız duvarda Ayaz'ı ilk gördüğü çobanlık elbisesi asılı idi. Ayaz yere oturdu, bir ara o elbiseye baktı ve kalktı. Tam çıkmaya hazırlandı ki, kral içeriye girdi ve "Gece yarısı her tarafı dolaşıp sonra buraya geliyorsun. Sana güvendim, seni yükselttim, adam ettim. Neden beni şüpheye düşürüyorsun ? Ne demek oluyor bunlar ?" dedi.

Ayaz "Sevgili kralım emniyet içinde olsunlar diye etrafı dolaşıyorum. Majestelerini, ilk bu elbise ile gördüm. O zaman cahil, hiçbir şeyden anlamayan, fakir bir çoban idim. Majestelerinin şefkat ve merhameti sayesinde bu duruma geldim. Gururlanmamak, eski durumumu kendime hatırlatmak ve bana neler verdiğinizi düşünmek ve unutmamak için buraya geliyorum" dedi.

Kral böyle fedakâr, vefakâr, dürüst ve akıllı bir adama sahip olduğuna çok sevindi" dedi.

Ağabeyim ilâve ederek "Bu hikayelerden örnek almalıyız. Yani geçmişimizi unutmamalıyız. İnsanlar ne kadar yükselirse, o kadar mütevazı olmalıdırlar. Tıpkı ağacın dallan gibi, meyvesi bol olan dalın başı daha aşağıdadır" dedi.

Ağabeyimden özür diledim ve anneme bir şey söylememesini istedim.

25

Bir hafta sonra 29 Mayıs günü, Hz. Bahauallah'ın suud (vefat) toplantısında annem Hz. Bahauallah'ın hayatını suuduna kadar özet olarak anlattı. Konuşmasının özeti şöyle idi: "Hz. Bahauallah 12 Kasım 1817'de Tahran'da doğdular. Okula gitmedikleri halde 13-14 yaşlarında bilgileriyle ün salmışlardı. Hayatları baştan başa mahpusluk, sürgünlük, belâ ve musibetler içerisinde geçti. Hayat tarihini şöyle özetleyebiliriz:

Hz. Bab emrini açıkladığı sene (1844) kendi ilâhi emrini bir mektupla Hz. Bahauallah'a bildirdi. O zaman Hz. Bahauallah 27 yaşında idi. Hz. Bab'ın emrini kabul ederek, 9 sene tamamen ilâhi emri yaymaya çalıştı. Bu çalışmalar dolayısı ile kaç sefer hapse düştü. Tahran'da 4 ay kaldığı son hapishane, Siyah-Çal isminde karanlık bir yerdi. Sonra Bağdat'a sürgün edildi. 12 sene kaldıktan sonra İstanbul ve ardından Edirne'ye sürgün edildi. İstanbul'a hareketinden önce 21 Nisan 1863'te, Necip Paşa Bahçesi'nde ahbabların bulunduğu bir toplantıda, Hz. Bab'ın müjdelediği ve bütün peygamberlerin vaat ettiği Yüce Zuhur'un kendisi olduğunu açıkladı.

5 seneye yakın Edirne'de kaldıktan sonra İsrail'de olan Akka şehrine sürgün edildi. 2 sene 2 ay askerî kışlada tek başına bir odada mahpus kaldı, sonra ömrünün sonuna kadar Akka'da, Kalebent kaldı.

Edirne'de iken bütün krallara ve cumhurbaşkanlarına yazdığı levihlerde ilâhi emri açıkladı ve insanları barışa, birliğe çağırdı. Bu levihleri Akka'dan gönderdi. Hz. Bahauallah 29 Mayıs 1892 sabah saat 03.00'te 78 yaşındayken suud (vefat) etti. Hz. Bahauallah'ın eserleri Arapça ve Farsça olarak 100 kitaptan fazladır.

Türkçe'ye çevrilmiş olanlar: Kitab-ı Akdes'in özeti, Kitab-ı İkan, Kurdu Oğlu Risalesi, Bahauallah'ın Levihleri, Bahauallah'ın Sesi ve Saklı Sözlerdir. İlahi emrin birliğini korumak için, vasiyetnamesi olan Ahdimin Kitabı'nda kendisinden sonra büyük oğlu Abbas Efendi'yi (Hz. Abdülbaha) halefi ve ayetlerin açıklayıcısı olarak belli etmiştir. Aynı zamanda Adalet Evi'nin kurulması için Kitab-ı Akdes'de ve diğer levihlerde açıklamalarda bulunmuştur" dedi.

26

Benim odamın penceresi bahçenin arka tarafına açılıyordu. Pencerenin önünde bir meşe ağacı vardı. Havalar iyi olduğu zaman genel olarak pencereyi sabah açardım, akşam kapatırdım. Bir gün okuldan geldiğimde, önlüğümü çıkarırken, masanın altından bir ses duydum. Baktığımda bir serçe yavrusu, daha tüylerinin bile hepsi çıkmamış, kendisini oraya, buraya vuruyordu. Bodrumda bir kafes görmüştüm. Onu temizleyip bir gazeteyi içine yaydım. Su ve yem koyup odama getirdim. Kafesi pencerenin önüne yerleştirip, kuşu da içine koydum. Ağabeyimi çağırdım, ona gösterdim. İlkönce bana çok kızdı. "Neden hayvanı hapsedtin" dedi. Daha sonra uçamayacağını anlayınca "ona iyi bakmalıyız" dedi.

Ben, onu çok seviyordum. Sabah akşam kafesini temizleyip, suyunu, yemini değiştiriyordum. Bir gün annem "Uçabileceği zaman onu serbest bırak kızım. Bir Bahai olarak, hayvanlara iyi davranmalı ve şefkat göstermeliyiz" dedi. Ben ona öyle alışmışım ki, ayrılmak istemiyordum. Onun boynuna kırmızı kadifeden bir fiyonk bağladım. Boynunda çok güzel duruyordu. Ağabeyim ve annem her gün, hayvanı serbest bırakmamı tembih ediyorlardı. Kuşlar ağaçta öterken, o da pencere önünde kafesinin içinden- öterek cevap veriyordu. Nihayet bir gün ağabeyim başımda durup, "şimdi bu hayvanı serbest bırakacaksın" dedi. Onu kafesten çıkardık ve havaya uçurttuk. Hayvan, karşı dalın üzerine kondu. Sanki bize teşekkür ediyor gibi bakıyordu.

Her gün pencerenin önüne yem koyuyordum. Pek çok kuş gelip, yiyordu. Benim kuşum geldiği zaman fiyongundan tanıyordum.

Babaannenin odasına geçtik ten sonra tekrar ablama derin bir özleyiş hissediyordum. 'Keşke o da burada olsaydı, bu odada beraber kalırdık. Acaba liseyi bitirdi mi, üniversiteye

gidiyor mu?' diye düşünüyordum. Bu kuşun gelmesi, biraz olsun ablamı unutturdu.

27

Ağabeyim, ahbablar arasında ve okulda üstün zekâsı ve güzel konuşmasıyla tanınmış olduğu için bazen konuşmalar ona verilirdi.

Bir gün okulda, siyasi bir konu hakkında ağabeyimden, talebeleri temsil ederek, bir konuşma yapmasını istediler. Kendisi, Bahai olduğunu ve siyasi işlerle ilgilenmediğini söyledi.

Öğretmenlerden biri "Bahailer devlete karşı mıdır?" diye sordu.

Ağabeyim "Bahai Dini'nin kurucusu ve Tanrı Elçisi olan Hz. Bahauallah, Beşarat Levhinde buyuruyorlar: "Bahailer, ülkesinde yaşadıkları her devlete karşı emanet, sadakat ve samimiyet göstermelidirler."

Sözlerine ilâve ederek; "Bir Bahai siyasete karışırsa veya hükümete karşı bir harekette bulunursa Bahailikten tart olur" dedi.

28

Ağabeyimin sınıfında iki muzip çocuk vardı. Bazen parmakları arasına iğne koyup yeni gelen ile tokalaşır veya bir kağıt parçasına aptal Ahmet, obur Hasan, tembel Ali gibi şeyler yazıp, bu isimlerde olan herhangi bir çocuğun arkasına, okşar gibi yaparak yapıştırırlardı.

Ağabeyim, uygunsuz bir harekette bulunan çocuklara "bu sana yakışmaz veya bu hareketler insanın şahsiyetini, şerefini zedeler" diye çocuklara hatırlatırdı. Bir gün ağabeyimle okuldan çıktık. Beraber giderken herkesin bize bakıp gülümsemesi dikkatimi çekti. Kendi kendime "ağabeyimden geride kalayım, bakalım hangimize gülüyorlar" dedim. Biraz geri kaldığımda, ağabeyimin arkasına büyük harflerle "ÇOK BİLMİŞ FERİD" diye yazılmış olduğunu gördüm. Hemen o kağıdı kopardım. Ağabeyim bu olaya çok kızdı.

29

Hız. Bab 20 Ekim 1819'da doğdular. Bunun için her sene 20 Ekim'de kutlama toplantısı yapılır.

Toplantıya gittiğimizde, kendisine münacat kitabı verdiğim öğretmenim de orada idi. Ben hem çok sevindim, hem de Bahai olmadığı için geliş sebebini merak ettim. Beni yanına çağırıldı. Derslerimi sordu. Sonra beni herkese göstererek, "Bahai Dini'ni bana ilk öğreten Leyla oldu. Ezberinden okuduğu münacatlar beni çok etkiledi" dedi. Övülecek bir iş becerdiğim ve herkesin dikkatini çektiğim için içimde bir mutluluk ve sevinç duyuyordum. Bu olay, emri konularda daha rahat konuşabilmem için bana cesaret verdi. Aynı zamanda emri kitapları daha derin öğrenmek amacıyla okuyup, not alırdım.

Babam her zaman bize nasihat verirken "Bilgi bir hazinedir. Her ne kadar başkalarına versen de bitmez. Bazen verirken edindiğin tecrübeler, artmasına neden olur. Kimse senden çalamaz. Nereye gidersen yanında taşırırsın. Senin değerini arttırır, seni yüce yapar, sevgi ve şahsiyet kazandırır. Bunun için bütün gücünüzü, bilgilerinizi arttırmak için kullanın" diyordu.

Fakat ben fazla dikkatle dinlemiyordum, üzerinde durup düşünmüyordum ve önemini fark etmiyordum. Şimdi yavaş yavaş anlamaya başladım.

30

Ağabeyimle, harçlığımızın üçte birini mahfile takdim ediyorduk. Bir gün ağabeyime "ağabey, harçlığımızın dörtte birini mahfile verirsek daha iyi olmaz mı?" Ağabeyim "Verdiğimi eksiltmem. Sen istersen hiç verme. Çünkü vermek zorla değil, içten verirsen makbuldür. Avrupa'dan gelen müşavirin konuşmasını unuttun mu?" dedi.

"Ne zaman, hangi toplantıda, konusu ne idi?" dedim.

Ağabeyim " 12 Kasım, Hz. Bahauallah'ın doğum günü, kutlama toplantısı. Konusu da, verilen teberrular ve yapılan hizmetlerin, Tanrı ve Hz. Bahauallah'ın aşkı ve sevgisi için yapılmasıdır" dedi.

"Ağabey, o söylediği hikayeyi bana anlatır mısın?"

"Anlatırım. Eski zamanda bir kralın kızını çok isteyen varmış. Fakat kralın kızı hiç birini

eş olarak kabul etmiyormuş.

Bir gün kral kızına 'artık evlenme zamanın geçiyor, isteyenlerden birini kabul etmen gerekiyor' demiş. Kralın kızı, 'Olur, beni isteyenlerin her biri birer hediye getirsinler. Ben hediyelerin hangisini beğenirsem, o hediyeyi getiren ile evlenirim' demiş.

İsteyenler, en güzel ve pahalı hediyeleri alıp getirmişler. Kocaman bir yerde sıralamışlar. Kralın kızı hepsine bakmış. Sonra, 'hiçbirini beğenmedim, getirenler hediyelerini geri alsınlar' demiş.

İsteyenler gelip, getirdiklerini geri almışlar. Yalnız bir adam getirmiş olduğu hediyeyi geri almamış.

Kendisine 'neden gelip, getirdiğini geri almıyorsun' diye sordukları zaman 'Ben onun için almıştım. O beni kabul etmese de kullanmasını istiyorum, çünkü onu gerçekten seviyorum' demiş.

Kralın kızı "işte beni seven ve evleneceğim adam budur" demiş.

Onunla evlenmiş ve mutlu olmuş."

Sonra ağabeyim ilave ederek "Tanrı'ya ve Hz. Bahauallah'a gerçek aşk olursa, sevinç ile hizmet yapar ve yapabildiği kadar maddî yardımda bulunur. Böyle olursa Tanrı katında kabul olur.

Hz. Bahauallah insanları zulüm ve karanlıktan kurtarıp mutlu, aydınlık ve barış içinde yaşamaları için bütün hayatını sürgünde, hapiste ve zorluklar içerisinde geçirmiştir. Her şeyini Tanrı yolunda ve insanların rahat yaşamaları uğruna feda etmiştir. Biz Hz. Bahauallah'ın hayat tarihini araştırır, çektiklerini öğrenirsek, aynı zamanda dünyayı etkileyen ve değiştiren prensiplerini düşünüp, anlarsak, bütün varlıklarımızı O'nun yolunda harcarız ve emrini yaymak için durmadan hizmet ederiz" dedi.

31

Ben çocukları çok severim. Bir gün annemle parkta gezerken bir bayan, arabada olan çocuğuna "Oğlumu parka getirdim. Beraber gezeriz, sonra anneanneye gider, oğlumun babası gelince de, hep beraber mama yeriz, emi yavrum?" dedi.

Ben "anne, o çocuğu sevebilir miyim?" diye sordum. Annem "eğer annesi izin verirse tabii" dedi.

Çocuklu bayana yaklaştım. "Çocuğunuzu sevebilir miyim?" dedim.

"Elbette kızım" dedi.

Arabanın gölge yapan körüğünü kaldırdı. Arabanın içinde bir ayı yavrusu görünce bir çığlıkla annemin yanına koştu.

Kadın çok sinirlendi. "Adam görmemiş vahşi hayvanlar gibi kaçıyor" dedi.

Annem "ne oldu? niye çocuğu sevmeden kaçtın?" dedi. "Anne, o çocuk değil bir ayı yavrusuydu" dedim.

32

19 gün ziyafetlerde genel olarak her seferinde gençlerden biri, bir konu hakkında konuşuyordu.

Ağabeyime sıra geldiği bir ziyafette (Bahai Düzeni) hakkında şöyle konuştu: "Hz. Bahauallah'ın Emri, insanları birliğe, barışa, kemâlet ve faziletlere kılavuzlayan bir dindir. BAHAI İDARI DÜZENİ, bu saydığımız özelliklerin sağlanmasına ve devam ettirilmesine büyük bir etken ve temeldir.

Bahai yönetim düzeninin en başta gelen kurumu ve dünya Bahailerinin evrensel merkezi Yüce Adalet Evi'dir. Seçimi üç derecelidir. 5 yılda bir, bütün dünya Merkezî Ruhani Mahfil üyeleri, dünya Bahai merkezinde, Hayfa'da toplanıp dünya Bahailerini içerisinden 9 kişi olan Yüce Adalet Evi üyelerini, gizli oy ve açık tasnifle seçerler. Görevleri, bütün dünya Bahailerini idare etmektir.

Merkezi Ruhani Mahfillerin seçimi iki derecelidir. Her devlet sınırı içerisinde bulunan Bahailer, Merkezî Yönetim Kurumu'dur. Senede bir sefer yapılan seçimde, Mahalli Ruhani Mahfillerin gönderdiği delegelerle, o memlekette bulunan bütün Bahailer arasından 9 kişi seçilir. Görevleri, o memlekette bulunan Bahailerin ruhani işlerini idare

etmektir.

Her şehir veya köyde 21 yaşını bitirmiş olan Bahailer, Mahalli Ruhani Mahfili seçme ve seçilme hakkına sahiptir. Bu seçim her sene 21 Nisan Rızvan Bayramı'nda yapılır. 0 şehirde veya kasabada bulunan bütün Bahailerden, ruhani ve çalışkan 9 kişi seçilir.

Yüce Adalet Evi, Merkezî Ruhani Mahfiller ve Mahalli Ruhani Mahfiller seçim ile kurulur. Bu kuruluşlarla işbirliği yapan ve ilahi emrin korunması ve yayılmasına hizmet eden ve görevlendirilen emrin elleri, müşavirler, muavinler ve asistanlar tayin yoluyla meydana gelirler.

Bir gerçek vardır ki, kim bu ilahi emirden ve düzeninden kendini mahrum ederse kendi kendini cezalandırmış olur.

Bahai dininde hoca veya papaz yoktur. Bahailer, sorunlarını veya problemlerini Bahai İdari Düzeninden, yani bağlı oldukları mahfilden sorarlar ve danışırlar" dedi.

Sonra eve gidince ağabeyim babama bir zarf vererek "Bu benim tescil olma dilekçemdir. Lütfen mahfile verin" dedi.

Annem ve babam çok sevindiler. Kendisini öperek, babam "oğlum, seninle iftihar ediyoruz, çok akıllısın ve geleceğin çok parlak" dedi.

33

Ağabeyimin tescili, mahfil tarafından onaylandıktan sonra, namaz kılıp oruç tutmaya başladı. Bir ara namazından sonra oturduğu yerde parmaklarıyla bir şeyler sayıp, hesaplar yaptığı dikkatimi çekti. Bir gün kendisine "ağabey, her gün namazdan sonra parmaklarınla neler sayıyorsun?" dedim.

"Ben sana söylemiştim. Her 95 sefer (ALLAH'U EBHA) söylenmesi namaz gibi farzdır. İşte ben onu namazdan sonra yapıyorum. Sen de iki sene sonra tescil olduğun zaman benim gibi namazdan sonra söylersen daha iyi olur" dedi.

Ağabeyim tescil olduktan bir müddet sonra Gençlik Heyeti'ne seçildi ve sekreter oldu. Diğer işlerde olduğu gibi sekreterliğinde de ciddi, azimkar ve düzenli idi. Görevlerini titizlikle yapıyordu.

Ağabeyim ile beraber gençlik toplantılarına iştirak ediyorduk. Merkezi Gençlik Heyeti'nin sekreteri gençleri ziyaret amacıyla geldiğinde, Bahai Gençlik Seminerine katıldı. Konuşmasını konusu Gençlerin Görevleri idi.

Konuşmasının özeti şöyleydi : "Bizler bir Bahai olarak, karanlıkta kalmamalıyız. Yani bütün doğru ve gerçekleri araştırmalı, ışık gibi ruhumuzu ve iç duygularımızı aydınlatmalıyız.

İnsanın çocukluk devresi, buluşa ve gençliğe kadar, tıpkı ilkbahar mevsimine benziyor. Yaşamın bu ilk devresinde bedeni gelişmekte olduğu gibi, maddi ve manevi bilgileri almak ve geliştirmek için kafası ve zihin kapasitesi de hazır olduğunda bu zamanı ve fırsatı değerlendirip faydalı şeyler öğrenmesi gerekiyor. Hz. Bahau'llah'ın levihlerinde : ' Temiz bir tohum, temiz bir toprakta ekilmelidir' buyurmuştur.

Yani düşüncelerini kötülüklerden arındırarak iyi şeyler ve faydalı ilimler öğrenmelidirler. Tıpkı baharda iyi bir tohumun temiz bir toprakta ekildiği zaman güzel ve bol mahsul vermesi gibi, bu çocukluk ve yeni gençlik merhalesi, öğrenme ve yetiştirme devresidir. İhmal edilirse, buluş çağından harman alınamaz. Toplumda değersiz, faydasız bir insan olarak görülür. Zira ilim ve irfandan payını alamadığından yükselmesi de pek güvenli değildir. Bu nedenle hayattan saygı ve mutluluk bekleyen çocuklar ve gençler, bu öğrenme dönemini boşuna geçirmemelidir. Zira ilim ve bilgi kalıcı bir hazinedir ve insana saygı kazandıran bir zenginliktir.

İkinci merhale, gençlik ve ergenlik merhalesidir. İnsanın bu devredeki yaşamı enerji ve çalışma zamanıdır. Bu enerji ve çalışmayı, daha önce elde etmiş olduğu bilgilerle

beraber kullanırsa, büyük başarılar elde eder.

Bir Bahai olarak hareket ve davranışlarımızda çok dikkat etmeliyiz. Bahailiğe yakışmayan herhangi bir hareket, tıpkı bembeyaz bir çarşaf üzerindeki siyah bir leke gibi görünür. Onun için amel ve davranışlarımız, Hz. Bahauallah'ın prensip ve emirlerine uymalıdır. İlâhi emri yüceltecek hareketlerde bulunmalıyız. Amel ve bilgilerimizle insanları ilâhi emre çekmeliyiz.

Tarihe dikkat edilirse, elde edilen bütün ilerlemeler ve zaferler, gençlerin çaba ve çalışmalarıyla kazanılmıştır. Bu ilahi emrin tarihi de araştırılırsa, emrin başlangıcından beri Bahai idari düzeninde, tebliğ ve muhaceret alanlarında ve diğer konularda Bahai gençlerinin faaliyetleri ön sırada görülür. Kısa zamanda, bütün dünyada emrin böyle hızlı yayılmasında Bahai gençlerinin payı büyüktür.

Konuşması bittikten sonra "sorunuz veya tartışılacak bir konu varsa hep beraber tartışalım" dedi.

Gençlerden biri "Bu ruhani konuların anlaşılması için tabiat ile benzetmeler yapılması çok iyi olur. Mesela semavi kitaplarda, peygamberleri güneşe benzetmişlerdir. Tabiatın birçok benzetmeler yapılabilir. Tabiatın bahar güneşi ve yağmuru nasıl kışın solgunluğunu, üzgünlüğünü ve kuraklığını yeşillığe, tazeliğe çevirip, nihayet meyve ve mahsul vermesine neden oluyorsa aynı şekilde ilâhi güneşler yani peygamberler de doğdukları zaman dünyada kültür, adalet, medeniyet ve buluşlar, göze görünmeyen ilâhi kudret etkisi ve zamana göre getirdiği prensipler sayesinde, insanlık âlemi ilerlemelere ve değişikliklere uğrar. Hz. Bab'ın zuhurundan önce yani 150 sene evvel dünyanın durumu cehalet, zulüm, ve zorlukları, bugünkü dünyanın medeniyet ve ilerlemeleri ile karşılaştırılırsa, ne kadar çok değişmeye uğradığı görülebilir.

O zaman biri 'gelecekte insanlar havada uçup başka memleketlere seyahat edecekler veya evlerinde oturup Amerika'da olan maçı seyredecekler¹ deseydi, bu adamın delirmiş olduğu söylenirdi.

Fakat ilâhi güneş olan Hz. Bahauallah'ın zuhurunun etkisi sayesinde dünya değişmiş, çeşitli buluşlar meydana gelmiştir. Hz. Bahauallah'ın vaad ettiği (BÜYÜK BARIŞ) veya (ALTIN ÇAĞ) zamanında dünya cennet gibi olacaktır. İnsanlar son derece adaletli ve medeniyet içinde, rahat yaşayacaklardır" dedi.

34

Ortaokuldayken, bir gün matematik dersinde öğretmen, tahtada problemi çözüp bize anlatıyordu. Ansızın bir sıranın altından iki fare çıkıp, birbirini kovalayarak öbür sıranın altına girdiler. Sınıftakilerin kimisi çığlık attı, kimisi de sıranın üzerine çıktı. Öğretmen bile kendi masasının çıkıntı yerine geçti, rengi bembeyaz oldu. Yandaki sınıfların öğretmenleri çığlık sesini duyunca gelip ne olduğunu sordular. Bizim öğretmen "iki tane fare var" dedi. Gelen öğretmenlerden biri "korkuyor musunuz, öğretmen hanım?" diye sordu. Öğretmenimiz "hayır, tiksiniyorum" diye cevap verdi.

Ertesi gün talebelere biri, kedi getirerek sınıfta serbest bıraktı. Öğretmenimiz gelince "Bugün de kedi mi geldi sınıfa? Onu dışarı atalım" dedi. Kediyi getiren çocuk "Hayır efendim, o benim kedimdir. Fareleri avlasın diye getirdim. O bizim evin avcısıdır" dedi. Öğretmen "pekâlâ, teneffüste onu götüreceksin" dedi.

Fakat o dersten kimse bir şey anlamadı. Herkes kediye bakıp, nereye gideceğini takip ediyordu.

Bu olaydan sonra sınıftaki bazı tembel ve muzip öğrenciler, dersi karıştırmak için sık sık 'fare orada, fare burada' diye bağıryorlardı.

O günden sonra sınıfın adı 'fareli sınıf oldu.

Komşumuz By. ve Bn. Ertan'ın dört çocukları vardı. Metin, Melike, Meliha ve 5 yaşında olan küçük Merdin.

Bn. Ertan ile annem görüşüyorlardı. Bir gün annemle Bn. Er-tan, Tanrı ve onun elçileri hakkında konuşuyordu.

Bn. Ertan "Çocuklarıma daha iki yaşında iken Tanrı'nın yüceliğini, güçlü, zengin ve şefkatli olduğunu ve her şeyi yaratan, her şeyi yapabilen olduğunu anlattım. Elimden geldiği kadar, Tanrı'yı tanımalarına yardımcı oldum.

Küçük oğlum Merdin çikolatayı çok sever. Fazla yediği zaman da dokunur. Üç yaşındayken, Tanrı'nın ona çikolata vermesi için devamlı 'Tanrıya gideceğim' diye mırın-kırın yapıyordu. Her ne kadar Tanrı'ya gidilmez yavrum, Tanrı insanlar gibi değildir' dediysem de fayda etmedi. Şimdi de bisiklet için Tanrı'ya gideceğim diye mırıldanıyor.

Tanrı'yı ve elçilerini siz daha iyi anlatabiliyorsunuz. Bizim çocuklara, özellikle Merdin'e biraz anlatırsanız memnun olurum" dedi..

Annem "Çocukları, bizimkilerle ahlak dersine gönderirseniz, öğretmenin anlatması daha etkili olur. Aynı zamanda diğer çocuklar da Tanrı'yı nasıl tanıyacaklarını öğrenirler" dedi. Sonra annem ahlak dersi öğretmenimize durumu anlattı. Metin ve Melike Bahai olmadıkları halde bazen bizimle ahlak dersine geliyorlar ve çok beğeniyorlardı.

0 pazar günü gittiğimiz ahlak dersinde öğretmen "Çocuklar, bugünkü dersimiz Tanrı'yı nasıl tanıyabileceğimiz hakkındadır. Biz Tanrı'yı göremeyiz ve dokunamayız. Tanrı'yı ancak sıfat ve özellikleriyle tanıyabiliriz. Şimdi size birkaç misal ve benzetme ile Tanrı'yı anlatmaya çalışacağım. İyi dinler ve dikkat ederseniz Tanrı'nın gerçeğini öğrenirsiniz.

Sevgi, şefkat ve diğer iyi duygular veya kıskançlık, düşmanlık gibi kötü duygular insanlarda emel ve davranış ile görünür. Karşısındaki insan seni seviyorsa fakat emel ile göstermezse, seni sevdiğini anlayamazsın.

Tanrı bizi sevdi, kendi varlığını ve sevgisini göstermek için bizi yarattı ve güzel şeyler ihsan etti.

Saklı Sözler 'de buyuruyor:

'EY İNSANOĞLU ! Zatımın kadimliğinde ve varlığımın ezeliye-tinde idim. Sendeki sevgimi bildim, seni yarattım. Suretimi, sana suret yaptım. Cemâlimi sana gösterdim¹. İnsanlarda akıl denilen bir güç vardır. İnsanın bütün davranışları, konuşmaları aklın yardımı ve kılavuzluğu ile yapılır. Akli göremeyiz veya dokunamayız fakat onun varlığını kişi üzerinde hareketleri, tavırları, sözleri, düşünceleri vasıtasıyla kavrayabiliriz ve sonuçta kişi için akıllı, akli kısa veya akılsız gibi ifadeler kullanırız.

Mevsimlerin, gece ve gündüzün ve dünyada diğer bütün yaratıkların düzeni, Yüce bir yaratanın eseri olduğunu ispatlıyor. Her düzenli şeyin bir yaratana vardır. Mesela, güneşin yerküreden uzaklığı tam kararındadır. Bize biraz daha yakın olsaydı, bütün varlıkları yakardı. Biraz daha uzakta olsaydı, soğuktan hiçbir canlı meydana gelmezdi. Bunun gibi birçok düzenli varlıklar vardır ki, hepsi yüce bir yaratanın eseri olduğunu gösteriyor.

Renkli kalemler ve kâğıt bir masaya konsa acaba kendi kendine güzel ve düzenli bir resim olabilir mi? Olmaz.

Küçük bir resim kendiliğinden yapılmıyorsa, nasıl olur da bütün bu güzel ve düzenli varlıklar kendiliğinden var olur.

Acaba bir resim, ressamını tanıyabilir mi? Tanıyamaz, çünkü resim ressamın eseridir, ressama göre noksan ve eksiktir. Alt derecede olan, üst dereceden habersizdir. Tıpkı bitki, hayvan âleminden habersiz ve hayvan, insan âleminden habersiz olduğu gibi. İnsan da Tanrı âleminden habersizdir" dedi.

Sonra öğretmen "şimdi size bir hikaye anlatacağım" diye devam etti.

"İki bilim adamından biri Tanrı'nın varlığına inanıyor, öteki ise her şeyin tabiattan tesadüf eseri olarak meydana geldiğini söylüyordu. Bu iki arkadaş beraber olunca çoğu zaman Allah'ın varlığı hakkında tartışıyorlardı. Nihayet Tanrı'ya inanan bilim adamı bir dünya küresinin maketini yapıyor. Bu maketin bir güneşi, ayı, gündüz, gece ve yıldızları vardır. Elektrikle dönüp, muayyen saatte gündüz oluyor, güneşle her tarafı aydınlanıyor, bir müddet döndükten sonra gece olup ay çıkıyor, yıldızlar parlıyordu.

Bir gün Tanrı'ya inanmayan arkadaşını davet etti. Arkadaşı "Bu ne güzel dünya küresi

yapmışsın" dedi.

Tanrı'ya inanan ev sahibi "Ben yapmadım. Tabiatın tesadüf? eseridir" dedi. Tabiata inanan "sen yapmışsın, tabiat böyle bir şey yapar mı?" dedi. Tanrıya inanan "bu kocaman evreni, düzenli varlıklarıyla, gece gündüzü ve mevsimleriyle tabiatın eseri olup da, küçücük bir küre maketini yapamaz mı?" dedi.

Bu olay, Tanrı'ya inanmayan bilim adamının Fikrini değiştirdi.

Sonra öğretmen "çocuklar bu hususta bir sorunuz varsa sorun" dedi.

Çocuklardan biri "ama öğretmenim insanlar anne ve babadan meydana gelmiyorlar mı?" dedi.

Öğretmen "İyi bir açıklama için güzel bir soru sordun. Şimdi bu soru için bir benzetme daha yapacağım.

Bir bahçıvan çok büyük ve güzel bir bahçe yapıyor. Çeşitli meyvelerin çekirdeklerini ekiyor. Ekilen çekirdekler ağaç oluyor, meyve veriyor. Tekrar o meyvelerin çekirdeğinden ağaçlar, meyveler meydana geliyor. Hepsi de bahçıvanın sevgisi ve bakımı ile meydana geliyor.

Acaba meydana gelen meyveler diyebilirini ki, beni yaratan ağaçtır? Çünkü ben ondan meydana geldim.

Çocuklar, yukarıdaki benzetmeler gibi birçok misaller bulabiliriz.

Bugünkü dersimiz bu kadar. Son münacatı Ferid okusun" dedi.

36

Eve dönerken Merdin'e "artık Tanrı'ya gidemeyeceğini anladın mı?" dedim.

"Anladım" dedi.

"Merdin, sen en çok kimi seviyorsun?"

"En çok köpeğimiz Boncuğu seviyorum"

"Ama Merdin, annen, baban, ağabeyin, ablan hepsi seni çok seviyorlar. Sen neden köpeğini herkesten çok seviyorsun?"

"Çünkü o hiçbir zaman bana yalan söylemez" "Sen yalan söylüyor musun?"

"Ağabeyim ve ablamın yalan söylediği şeyler için ben de söylüyorum"

"Mesela, neler için yalan söylüyorsun?"

"Mesela, elini yüzünü yıkadın mı diye sordukları zaman, yıkamadığım halde yıkadım diyorum."

"Sen iyi bir insan olmak istiyor musun?"

"Sen iyi bir insan olmak, istiyor musun?" "İstiyorum."

"Öyleyse, şimdiden sonra her zaman doğru söyleyeceksin. Herkesi seveceksin ve yardım edeceksin. Temiz olacaksın. Her sabah Tanrı'ya yönelip dua okuyacaksın. Büyüklere saygı, küçüklere sevgi göstereceksin. Herkesle iyi geçinip, kimseyle kavga etmeyeceksin ve bunlar gibi diğer iyi huylara kendini alıştıracaksın. O zaman iyi bir insan olursun" dedim.

"Olur Leyla Abla" dedi.

Ondan sonra Merdin'in huylarının çok. değiştiğini annesinden birçok kereler duyduk.

37

Annem ve babam Hayfa'ya, kutlu yerlerin ziyaretine gidecekleri için Zerrin Teyze ve Türkan bizde kalacaklardı.

Ağabeyime "keşke ablamın adresini bilseydik, onu çağırır bizimle kalmasını isterdik" dedim.

Ağabeyim "İyi ki bilmiyoruz. Yoksa her gün ya onun yanına gitmek ya da onu çağırarak isterdin. Sen her zaman Türkan ile beraber olmak istemiyor muydun? İşte istediğin oldu" dedi.

Sonra ağabeyime "kutlu yerlerde ne var? Orada neler kutludur?" diye sordum. Ağabeyim "İran ve Osmanlı Hükümetleri, 1868'de Hz. Bahauallah, ailesi ve kendisine iman edenleri, Edirne'den İsrail'de olan Akka'ya sürgün etmişlerdir. O zaman İsrail'e Filistin denirmiş ve o topraklar Osmanlı Hükümeti'ne aitmiş. Hz. Bahauallah ömrünün sonuna kadar

orada mahpus ve kalebent kaldılar. Orada buldukları hapisane, kaldıkları evler, mübarek türbeleri ve Hz. Bab ve Hz. Abdülbaha'nın mübarek türbeleri Bahailer için kutlu yerlerdir. Bütün dünyadan Bahailer, bu yerlerin ziyaretine giderler.

Bütün dinlerin başlangıcı veya sonu bu memlekette olduğu için oralara Mukaddes Topraklar (Kutsal Topraklar) derler" dedi.

Annemler gidecekleri gün Zerrin Teyze ile Türkan bize geldiler. Türkan ile çok iyi vakit geçiriyorduk. Türkan lisede, ben orta üçte idim. Türkan benden iki yaş büyüktü fakat iyi anlaşıyor ve beraber eğleniyorduk.

Bir gün Türkan okuldan, Nesrin ve Fatoş adlarında iki arkadaşını davet etmişti. İkisi de iyi giyinmiş, havalı, güzel kızlardı.

Zerrin Teyze ikram edilecek şeyleri hazırladı. "Kendiniz mutfaktan alırsınız" dedi. Kendisi televizyon odasında, örgü örüp televizyon seyrediyordu.

Yarım saat kadar konuştuk. Sonra Türkan kalktı "çayları getireyim de öyle konuşuruz" dedi.

Çay ve kurabiyeler gelince Nesrin çantasından sigara paketini çıkararak "birer tane içelim" dedi.

Ben almak istemedim. Türkan "haydi, bir tane iç" dedi. Fatoş hemen çakmağını çıkardı ve sigaraları yaktı.

Ben ilkönce dumanı yavaşça içime çektim. İkinci çekişi, dumanını burnumdan çıkarayım diye kuvvetli çekip dumanı boğazıma verdim. Boğazımda bıçak çakılmış gibi bir yanma, bir öksürük, boğucu bir hal oldu. Öksürükten, gözlerimden yaşlar akıyordu. Bir türlü öksürük dinmiyordu.

Zerrin Teyze merak edip, ne olduğunu sormaya geldi. Türkan, annesi görmesin diye sigarayı hemen eteğinin altına sakladı.

Zerrin Teyze omuzlarımı biraz ovduktan sonra "sana biraz su getireyim" diyerek odadan çıktı. Birden bire Türkan "eteğim yanıyor" diye yerinden fırladı, eteğini söndürdü ve yanık yerini altına soktu.

Annesi gelince suyu bana verdi, bu arada Türkan'ın eteğini fark etmedi. Sonra yumuşak bir sesle "Geçen hafta sigaranın zararlarını anlatan uzun ve detaylı bir yazı çıkmıştı gazetede. Amerika'da yapılan son araştırmaya göre, akciğer kanserinin % 95'inin sigaradan olduğunu ve diğer kanserlere, cilt, boğaz, beyin tümörü gibi birçok hastalıklara neden olduğunu tespit etmişlerdir. O gazeteyi bulursam size vereceğim" dedi. Sonra ilave ederek "bu acı dumandan ne zevk alıyorsunuz da kendinizi boşu boşuna alıştırıyorsunuz evladım?" dedi.

Nesrin "bir tane ile insan alışır mı teyze?" dedi.

Zerrin Teyze "Bütün alışmış olanlar bir tane ile başlamışlardır. Yavaş yavaş alışkanlık haline gelmiştir. Çoğu kimse alıştıktan sonra zararlarını fark edip bırakmak istiyorlar fakat çok zor terk edebiliyorlar" dedi.

Fatoş "dininizde sigara yasak mı?" diye sordu.

"Sigara yasak değil, mekruhtur (iğrenç). Fakat uyuşturucu ve alkollü maddeler yasaktır" dedi.

Sonra Zerrin Teyze o gazeteyi bulup getirdi ve Türkan'a vererek "oku da hepimiz dinleyelim" dedi.

Türkan okuduktan sonra, Nesrin "Gerçekten Zerrin Teyze'nin dediği gibi tehlikeli ve zararlıymış. Ben bir daha içmem" dedi.

Zerrin Teyze "İçen kendi kendine düşmanlık edip, yavaş yavaş kendini zehirliyor" dedi.

Zerrin Teyze'nin yeğeni evlenecekti. Nikâh gününe yakın ablasının kabul gününe gittik. Zerrin Teyze ablasına "Hazırlıklarınız bitti mi?" diye sordu. Gelinin annesi "Kartları dağıttık yalnız güveyin babasından daha izin gelmedi. Merak ediyorum, izin gelmezse, o güne kadar nikâh kıyılmaz ve bütün işler berbat olur" dedi. Misafirlerden biri "babası izin vermiyor mu?" diye sordu.

Gelinin annesi "Babasının haberi vardı. Fakat Bahai nikâhı için 6 kişinin rizayeti şarttır.

Bunlar gelin, güvey, gelinin anne ve babası, güveyin anne ve babasıdır. Kendileri nikâhta bulunmazsa, izinlerini telefon veya mektupla bildirmeleri gerekir. Yoksa Bahai nikâhi kıyılmaz" dedi.

39

Bir hafta sonra annemler geldiler. Kendilerini görmek isteyen ahabplar için toplantı yapıldı. Toplantıda, oranın güzelliklerinden, dünyada Bahai Dini'nin ilerlemesi ve yayılmasından, her gün mübarek türbeleri ve bahçeleri binlerce insanın ziyaret etmelerinden bahsettiler.

Toplantıdan sonra eve gelince daha önce ağabeyimle yazmış olduğum Tescil Dilekçemi anneme verdim. Annem de babama söyledi. Beni tebrik edip, öptüler. Sonra babam "artık hep beraber Edirne'ye gidip, mübarek evleri ziyaret etme zamanı geldi" dedi.

Bir hafta sonu cumartesi sabahı Edirne'ye gittik. Pazar akşamı da döndük. Ağabeyim Hz. Bahau'llah'ın buldukları yerleri ve camilerin tarihçesini, olaylarını not aldı. Selimiye Camii ve bazı evlerin resimlerini çekti. Çok güzel bir gezi oldu. Hem Edirne'de olan mübarek yerleri ziyaret ettik, hem de orada geçmiş emri olayları öğrendik.

Zerrin Teyze'nin ablasında olan kabul gününden beri 'öz anne ve babamız olmadığı için biz evlenemeyiz' diye merak edip, düşünüyordum.

Birgün ağabeyime "Ağabey biliyor musun? Bahailikte gelin ve güveyin anne ve babalarının izinleri olmazsa nikah kıyılmazmış. Bizim annemiz öldü, babamızın da adresini bilmiyoruz. Onun için evlenemeyiz" dedim. Ağabeyim "Şimdi evlenecek kim var' ki, anne ve babanın izni gerekiyor? Ben üniversiteye girmek, bitirmek ve meslek sahibi olmaktan başka bir şey düşünmüyorum. Ölen anne ve babanın izni gerekmez. Öz babamız da, bütün yetkiyi annem ve babama vermiştir. Bundan başka zamanı gelince Ruhani Mahfil, annem ve babam bütün problemleri çözecekler. Öz babamızın izni gerekiyorsa, onu da bulup alacaklar. Sen merak etme. Dersini düşün ve üniversiteye girebilmek için çalış" dedi.

40

Genel olarak her sene Gençlik Heyeti birkaç piknik düzenler. Bahai gençler okul veya okul dışında olan arkadaşlarını getirip, Bahai hayatı davranışlarıyla ilahi emri tanıtmaya çalışırlar.

Ben lise birde, ağabeyim lise sonda idi. Mayıs ayında Bahai gençleri ve arkadaşlarımız ile şehre yakın bir ormanda piknik yaptık. Öğlene kadar futbol ve diğer oyunlar oynandı. Öğlen parktaki piknik masalarını birleştirip, uzun bir yemek masası yaptık. Getirdiklerimizi, yiyecek ve içecekleri dizdik. Çeşitli yemeklerle dolu, renkli bir yemek masası oldu. Bahai olmayan gençlerden iki kişi bira getirmişti. Biri bizim yanımızda oturuyordu. Ağabeyimin bir bardak içmesi için çok ısrar etti. Evvelâ ağabeyim içmem dedi. Çok ısrar edince ağabeyim "Alkollü içkiler zararlı ve Bahailikte yasaktır. Aslında dikkat edersen bütün dinlerde zararlı olan şeyler yasaktır. Alkol ve uyuşturucu maddeler birçok hastalığa neden olmasından başka beyin ve diğer organlarla, düşünce ve irade gücünü zayıflatır. Filmlerde dikkat edersen cinayet veya kötü bir iş yapmak isteyen kişi evvelâ içki içer. Eskiden 'içki kötülüklerin anasıdır' denmiştir" dedi.

Birayı getiren arkadaş 'beni çok korkuttun Ferid. Bir daha içmem' dedi. Ağabeyim "Korkutmak için söylemedim, gerçekleri anlatmak istedim. Bazen üzüntüye dayanamayan kişiler, her şeyi unutmak için içki içerler. Bu da beyin ve düşünceyi etkilediğini gösteriyor. Çeşitli alkolsüz içecekler var. Neden kendi kendimize düşmanlık edip, zararlı şeyleri içelim" dedi.

O gün piknikte çok eğlendik ve iyi vakit geçirdik.

Ben lise,ikiye geçtim, ağabeyim de liseyi birincilikle bitirdi ve tıbbı kazandı.

41

Annem ve babam, ağabeyimin tıbbi kazanmasından dolayı çok sevindiler. Zaten babam her zaman doktor olması için kendisini teşvik ediyordu.

Okulda Sara isminde bir sınıf arkadaşım vardı. Evleri bize yakındı. Bazen bize gelir, beraber ders çalışırdık. Bir gün bize gelecekti, çok bekledim ama gelmedi. Telefon ederek

"Sara niye geliniyorsun?" diye sordum.

"Ablamın bebeği oldu, oraya gideceğiz" dedi. İçimde, ablama olan sönük özleyiş tekrar alevlendi. Ağlamak istiyordum. Odama gittim, biraz ağlayarak kendi kendime 'ablam evlendiyse herhalde şimdi çocukları da vardır' diye düşündüm. Sonra münacat kitabını aldım, birkaç münacat okudum ve Hz. Bahauallah'a "Ya Bahauallah! Ablamı unuttur bana veya bulmama yardım et" diye yalvardım. İçimde bir huzur ve rahatlık hissettim. Sanki Hz. Bahauallah ilham verdi. "Merak etme, yakında her şey düzelecektir." İçime bir güven geldi.

42

Bulduğumuz muhitin ahabplarıyla birlikte 15 günde bir, derinleşme (bilgileri arttırmak) amacıyla toplanıyorduk. Bütün ahabplar küçük, büyük herkes iştirak ediyordu. Her toplantıda bir ahabap, daha önce belli edilen bir konu hakkında araştırıp, topladığı bilgileri anlatıyordu. İsteyen not alırdı.

Bir sefer, ruhun varlığı ve ölümsüzlüğü hakkında bir ahabap Hz. Bahauallah'ın ayetlerinden ve Hz. Abdülbaha'nın Mufavezat Kitabı'ndan detaylı bilgiler hazırlamıştı. Bazı ahabplar özetini not aldılar.

Bizim aldığımız özet şöyleydi:

"Bütün Semavî Kitaplarda-, ruhun varlığı ve ölümsüzlüğünden bahsedilmiştir. Ruhun ölümsüzlüğü, dinlerin temelidir.

Hz. Abdülbaha Mufavezat Kitabı'nda ruhları beşe ayırmışlardır Cisimlerin, bitkilerin, hayvanların, insanların ve iman ruhunun özelliklerini anlatıyorlardı.

1- Cisimlerde olan ruhun kimyasal özellikleri vardır.

2- Bitkilerde olan ruh cisimlerdeki özellikleriyle beraber nefes alma, gelişme, çoğalma, gıda alma ve bitkisel hareketlerdir.

3- Hayvanlarda olan ruh, bitkilerdeki özelliklere ilave olarak görme, işitme, tat ve koku alma, zekâ, hafıza, sevgi ve cinsel duygulardır.

4- İnsanda olan ruh, hayvanlardaki özellikler ile beraber nefsi natika (konuşma gücü) ve yukarıda saydığımız cisim, bitki ve hayvana hüküm süren güce sahip olup, eşyaların iç gerçeklerini keşfedebilir. Fazilet ve kemaleti, rezalet ve cehaletten ayırabilir.

5- İman Ruhu, insan ruhunu aydınlatan bir ışıktır. İnsanî ruh, iman ruhuyla donatılırsa ilahi sırların gerçeklerini anlayabilir, Tanrı emirlerinin üstünlüğünü görebilir.

Mübarek eserlerde insanî ruh iman ruhuyla gelişmesini ve yükselmesini, bir çekirdeğin gelişmesine benzetiyor. Işık ve hararet çekirdeğin yetişmesine, çiçek ve meyve vermesine neden olduğu gibi, aynı şekilde insanî ruh iman ruhuyla birleştiği zaman ilahi güneşin ışığından ve hararetinden feyiz alıp, meyveli ve faydalı bir yaşam yaşanır ve ölümsüz hayata sahip olur.

Bahauallah'ın Sesi sahife 82, konu 82'de: ". insan ruhu sa dakatle Tanrı'ya sarılırsa, onun nuruna makes olur ve eninde sonunda O'na döner. Yaratıcısına sadakatte kusur ederse, kendi nefis ve havasının esiri olarak sonunda bunların derinliklerine çöker kalır."

Hz. Abdülbaha'nın Mufavezat Kitabı'ndan özet olarak bir açıklama: "Ruhun iki türlü tasarruf ve idraki vardır. Biri alet ile; göz, kulak, dil gibi. Diğer aletsizdir, rüya gibi. Rüya insan ayaksız yürür, gözsüz görür... Bazen sonraki olayları rüyada görür. Bunlar ruhun aletsiz hareketleridir."

Bahauallah'ın Sesi sahife 83, konu 82'de: " Allah'ın emrine sadık kalıp, O'nun yolunda sebat ve istikamet göstermiş olan ruh, bu ölümlü dünyadan ayrıldıktan sonra öyle bir kudret kazanır ki, Kadiri Mutlakın yaratmış olduğu bütün âlemler ondan istifade edebilir. Böyle bir ruh, manevî padişahın ve ilâhi mürebbinin izin ve iradesiyle, varlık dünyasını mayalayan temiz bir maya rolünü oynar. Dünyadaki sanat ve harikaların zuhuru vasıta olan kudreti verir. Hamur, ekşimek için mayaya muhtaçtır. Feragat timsali olan ruhlr bu dünyanın mayasıdır. Düşün ve müteşekkik ol..."

Konuşması bitince bazı ahabplar sorular sordular. Ahabplardan biri:

"Gelecek dünyada, imanlı ve imansız olanlar arasındaki fark nedir?" diye sordu.

Cevap olarak;

"Tanrı'ya ve gönderdiği elçilerine inanan ve getirdiği hükümlerini yerine getirenlerin hayatları ebedidir ve aydınlıktadır. Haktan perdeli kalmış olanlar, yani gelen elçilere inanmayanlar öbür dünyada karanlıktadırlar. Mesela insanın vücudunda göz ve tırnaklar vardır. İkisinin de vücutta hayatları vardır. Fakat tırnağın hayatı, göze göre daha karanlıktadır. Bu dünyada varlıklardan taş ve insan vardır. Fakat taşın varlığı, insanın varlığına göre yok sayılır. Bunlar gibi birçok misaller imanlı ruh ve imansız ruh için verilebilir.

Başka bir ahbap: "İnsanda olan imanlı ruhun faydası ve etkisini anlatır mısınız?" diye sordu.

Cevabi: "İnsanın gözü görmek içindir. Yalnız, güneşin aydınlığı olmazsa, bu göz göremez ve karanlıkta yolunu seçemez. Aynı şekilde insanın ruhu ilâhi güneşin, yani gelen peygamberlerin ışığından feyiz almazsa, ruhu iki dünyada karanlıkta kalır ve gerçek olanlardan faydalanamaz.

Hz. Abdülbaha bir yerde buyuruyorlar: "İnsanın hayatının iki yönü vardır. Bir aydınlık yönü, bir de karanlık yönü. Karanlığa arka çevirip, aydınlığa doğru gitmelidir?"

Gençlerden biri "İnsan ruhu vücudun neresinde bulunuyor?" diye sordu.

Cevabi: "Ruh maddi bir şekilde değil ve bir yeri veya mekânı yoktur. Ruh görülmez ve diğer duygularla duyulmaz. Ruhun bedene bağlılığı ve ilgisi vardır. Tıpkı akıl gibidir veya güneşin aynaya olan yansıması gibidir."

Bir ahbap da şu soruyu sordu: "Bu dünyada iman sayesinde elde edilen iyi amel ve verilen hizmetin öbür dünyada mükafatı nasıl görünür?"

Cevabi: "Bu soruya da bir benzetme ile cevap verilirse, daha iyi anlaşılır. İnsan ana karnındayken, bu dünyaya gelmeden önce yani ana rahminde iken elde edilen göz, kulak, el, ayak ve diğer organların orada bir faydası olmamakla birlikte, o çocuk gelecekte bu organların ne kadar gerekli ve faydalı olacağından habersizdir. Fakat bu dünyaya geldiği zaman orada elde edilmiş organların biri eksik olursa, bütün hayatı zahmet ve azap içinde geçer. Bunun gibi, burada gerçeklere aldırmayan ve kaybeden kişilerin öbür dünyaya göç ettikleri zaman, tekrar geri dönüp kaybettiklerini elde etmeleri imkânsızdır."

Hz. Bahauallah, Bahauallah'ın Sesi Kitabı'nda sahife 87, konu 86'da buyuruyorlar: "İmandan mahrum gidenler -ve ben buna şehadet ederim son nefeslerini verdikleri sırada, bu hayatta iken elden kaçırdıkları iyi şeylerin farkına varacaklar, hallerine ağlayıp inleyecekler, dik başlarını Tanrı'nın önünde eğeceklerdir. Onların bu hali, ruhları bedenden ayrıldıktan sonra da bu minval üzere sürüp, gidecektir."

43

Bir gün köyden Ali Bey Amca geldi. Kendisi çalışmak için Almanya'ya gidecekti. İki-üç gün bizde kaldı.

Akşam yemekte babamla konuşurken "Almanya'da toplantılara gidebilmem için Ruhani Mahfil'den bir tanıtma kâğıdı rica ediyorum" dedi.

Babam "Mahalli Ruhani Mahfilin verdiği tanıtma belgesi memleket içinde geçerlidir. Dış memleketler için bağlı olduğunuz Ruhani Mahfil'den tanıtma belgeyi Merkezî Ruhani Mahfil'e götürerek, istediğiniz dış memleket veya memleketler için Merkezî Ruhani Mahfilin verdiği tanıtma belgesi geçerlidir" dedi.

Sonra babam köydeki ahbabların durumlarını ve 21 yaşını bitirmiş kaç kişi olduklarını sordu.

Ali Bey "Bizim köyümüzde 7 yetişkin, 12 genç ve çocuk vardır. Ahbablarımız ruhani vazifelerinin bilincindedirler. Toplantılarımız, ziyafetten tutun, çocuklarımızın ahlâk dersi, derinleşme toplantıları, ocakbaşı ve senede 9 mübarek günün toplantıları, hepsi zamanında yapılır. Bizim köye yakın Mercimekli Köyünde de beş ahbap vardır. Yazın, çoğunlukla toplantılarımızı beraber yapıyoruz. Ahbablarımızın davranışları ve gerçekten Bahai hayatı yaşamalarından, köyde Bahai olmayanların mübarek emre ve ahbablara saygıları vardır. Bizim köyün muhtarı Bahai değildir fakat Bahaileri seviyor ve şakacı bir adamdır. Bir gün köyün kahvehanesinde hepimiz çay içerken, muhtar bir ahbabın çocuğuna yapmış olduğu şakayı anlattı:

"Bir gün caminin önünden geçerken çocuklar oynuyorlardı. İbrahim Bey'in oğlu Hasan'ın elinden tutup, caminin içine götürdüm. Kendisine 'artık sen Müslüman oldun'¹ dedim.

Hasan 'biz zaten İslâm Dini'ni kabul ediyoruz' dedi. Sonra 'muhtar emmi, mademki camiye girdik, bir münacat okuyabilir miyim?' dedi.

'Oku bakalım' dedim.

Hasan gözlerini kapattı, ellerini göğsünün üzerine koydu ve bu duayı okumaya başladı:

'O'dur Tanrı. Ey Kerim Allah! Sen bütün beşeriyeti bir kökten yarattın..' Bu uzun ve güzel bir yalvarış idi. Bütün insanlar hakkın da dua etti. Bütün sözleri aklımda kalmadı. Okuduktan sonra dedi ki: 'Muhtar emmi biliyor musun, bu münacatı sizin için, bu camiye girenler için ve bütün insanlar için okudum ki, gerçekleri görebil sinler'.

Sonra muhtar yine şaka olarak "siz çocuklarınıza ne yediriyorsunuz da bu kadar akıllı oluyorlar" dedi.

Bahai arkadaşlardan biri "çocuklarımıza gerçekleri yediriyoruz" dedi.

Sonra Ali Bey Amca sözlerine devam ederek: "Başka yerlerden ziyaretimize gelen ahabplar hem emri duyurmak için faydalı oluyorlar hem de bizim ruhlarımıza bir tazelik veriyorlar. Bilgilerimizin derinleşmesi için ve verdikleri yeni haberler ve müjdelere maneviyatımız güçleniyor. Gerçekten gelen ahabplar bizi çok sevindiriyorlar."

Ağabeyim üniversite ikide, ben lise sonda idim. 0 sene derslerim çok yoğundu. Üniversite imtihanlarını kazanmak için kurslara gidiyordum. Melike de lise son sınıfta idi. Fakat o başka okula gidiyordu. Bir gün kursa giderken onu gördüm. Kendisine "niye kursa gitmiyorsun?" diye sordum.

"Ben üniversiteyi kazansam da göndermeyecekler" dedi.

"Metin'i de mi göndermeyecekler" diye sordum.

"Onu gönderecekler" dedi.

"Neden seni göndermiyorlar?"

"Kızlara lise mezunu olmak yetiyormuş diyorlar"

"Olur mu öyle şey? Annem her zaman 'kızların eğitimi ve öğretimi erkek çocuklarından daha önemlidir. Çünkü kızlar anne oluyorlar ve çocukların ilk öğretmeni annesidir' diyor."

Melike "sen gel de bunları babama anlat" dedi.

"Gerçekten okumaya hevesli ve ciddiysen anneme söyleyeyim de, bir akşam babamla beraber size gelsinler ve baban ile konuşsunlar" dedim.

"Faydası olur mu dersin?" "Şimdi bir deneyelim" dedim. Anneme söyledim, da olur dedi.

Bir hafta sonra Melike de benim gittiğim kursa kayıt oldu. Beraber gidip geliyorduk. Gerçekten Melike zeki idi ve okumak istiyordu.

Liseyi bitirmek üzere idim. Üniversite sınavlarına giriyordum. Bir gün bir gazeteci sınav yerine geldi. Sınava girenlere sorular soruyordu. "Hangi üniversiteyi kazanmak istiyorsun veya en fazla kazanma şansın nedir ve hayatta amacın nedir?" gibi sorular soruyordu. Sıra bana gelince "en fazla istediğin şey nedir?" diye sordu.

İmtihanları ve üniversite kazanmayı unuttum. Hemen ablam aklıma geldi.

"En fazla istediğim şey ablamı görmek" dedim. "Ablan yabancı bir memlekette mi?" "Hayır, Türkiye'de bulunuyor". "Kaç senedir görmüyorsun?"

"10 senedir görmedim."

"Neden 10 senedir görmedin?" diyince, hayat hikayemizi anlattım. Sonra benim ismimi, adresimi ve ablamın ismini ve soyadını istedi.

Daha yeni tatile girmiştik ki ablamdan bir mektup geldi. Mektubu açmadan, inanamıyordum. 'İmkansız, biri bana şaka yapıyor' diye düşünüyordum.

Mektupta, gazetenin röportajını okuduğunu ve adresimizi gazeteden bulmuş olduğunu yazıyordu. Bir lise öğretmeni ile evlendiğini ve iki çocuğunun birinin kız, birinin erkek olduğunu yazıyordu. Uzun bir mektup yazmıştı. Sonunda da kendi adresini yazıyor ve en yakın zamanda mümkün olursa sizleri veya mektubunuzu bekliyorum diye yazıyordu.

Ben mektubu anneme verdim. Annem okuduktan sonra "pek uzak değil, 3-4 saatten fazla yol olmamalı. Bir cumartesi sabahı gidip, akşam dönebiliriz" dedi.

Akşam babama söyleyince babam "cumartesi Ferid arabayı alabilir" dedi.

Ben artık cumartesiye sabırsızlıkla bekliyordum. Cumartesiye kadar olan 4 gün bana 4 seneden fazla geldi. Dakikalar, saatler ilerlemiyordu.

Ertesi gün annemle çarşıya gittik. Ablamın çocuklarına elbiseler, oyuncaklar aldık. Ablamın ve eniştemin ölçülerini bilmediğimiz için evine hediye aldık. Babama da bir gömlek ve pijamalık aldık.

Cumartesi sabah erkenden hareket etik, saat 10.30'da oraya vardık. Ablamı görünce ağlamaya başladım. Ablam da ağlamaya başladı. Çocukları çok güzeldi, eniştem de yakışıklı ve efendi bir adamdı.

"Babam nasıl?" diye sorduk.

Ablam "Babam iyi. Ben evleninceye kadar beraberdik. Biz evlendiğimiz zaman, bizimle oturması için çok ısrar ettik, kabul etmedi. Bir müddet sonra evlendi. Şimdi bir yaşında bir erkek çocuğu var" dedi.

Yemekten sonra babamın ziyaretine gittik. Genç, güzel bir hanımı vardı. Babam bizi görünce gözleri yaşardı. Sonra "mutlu-musunuz?" diye sordu.

Ağabeyim "çok mutluyuz baba" dedi.

Ağabeyim kendi oku) durumunu, benim okul durumumu anlattıktan sonra babam derin bir nefes aldı. Sanki ağır bir yükü omzundan yere indirmişti.

Babam bizim durumumuzdan memnunluğunu söylerken "size bir konuyu açıklamak istiyorum çocuklar" dedi.

Sizlerden ayrılmadan önce By. ve Bn. Semih ile sizin hakkınızda konuştuğumuz zaman ikisi de ayda bir sefer sizi görmeye gelmem için ısrar ettiler. Hatta gelemiyorsam da, kendileri sizi getireceklerdi. Fakat ben kabul etmedim. Çünkü bir daha oraları görmek istemedim. Bir de sizin durumunuzu bozmak, düşüncelerinizi iki yerde meşgul edip, karıştırmak istemedim. Sanmayın ki, By. ve Bn. Semih sizleri zorla bizden ayırmışlardır. Böyle bir şeyi hiç bir zaman düşünmeyin. Onlar çok iyi insanlardır. Hatta şunu da önerdiler: "Çocukları bizim ismimize de geçirmek istemiyorsanız, tahsilleri bitinceye kadar bizde kalsınlar." Fakat ben doğru dürüst bir anne, baba, bir aileniz olsun diye evlatları olarak kabul etmelerini isterdim. Onlar da memnun oldular" dedi.

Ağabeyim "Çok iyi yapmışsınız baba, yoksa biz iki yeri düşünüp, derslerimizde başarılı olamazdık. Siz bunları düşünerek, kendinizi üzmemin. En doğru işi yapmışsınız" dedi.

O akşam ablamın ısrarıyla orada kalmaya karar verdik. Telefonla kalacağımızı anneme bildirdik. Akşam yemeğimizi babamlarda yedik. Sonra ablamın evine gittik. Eniştem "Ferid sen çok bilgilisin" dedi.

Ablam "Ben Bahai hanımlarla görüşüyorum, bazen hanımların toplantılarına gidiyorum. Çok güzel şeyler konuşuyorlar" dedi.

O akşam eniştem ve ağabeyim yattıktan sonra ablamla saat üçe kadar konuştuk.

Geçmiş 10 senelik olayları anlattık.

Ertesi gün ayrılırken, bize gelmelerini istedik.

15 gün sonra bir hafta sonu bize geldiler.

Eniştem Bahailik hakkında birçok sorular yazmıştı. Sorulan sorularını kanaat getirinceye kadar, tekrar başka türlü soruyordu. Kanaat getirdiği soruların cevaplarını karşısına yazıyordu.

Giderken babamdan birkaç kitap aldı ve kendilerine yakın olan ahbabların adresini istedi.

İki ay sonra babama bir mektup gönderdi. Mektubuna Allah'u Ebha ile başlamıştı. Mektubunda, tescil olduklarını ve babam ve üvey annemin de tescil olmak istediklerini yazmıştı.

(SON)

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.